

Cuvânt înainte

Madrid-ul este un oraș al culorilor și al contrastelor însă pentru unii este și va rămâne mereu orașul umbrelor. Mă refer la aceia care nu se văd pe parcursul traseelor turistice, aceia care muncesc 10 sau 12 ore pe zi pentru bani cu care abia își pot asigura existența până a doua zi când o vor lua de la capăt pradă deznădejzii. Din autobuzul pentru turiști pierzi defapt tot ceea ce înseamnă Madrid. Așezat confortabil în scaunul tău nu ai cum să observi foamea, mizeria, disperarea, sutele de drogați și de prostituate, hoții, șarlatanii, rasismul. Ceea ce vezi este doar o mască strălucitoare care acoperă o față mult mai hidoasă. Străzile sunt împânzite de emigranți legali sau ilegali, ecuadorieni, români, marocani, chinezi, dominicani, bolivieni, africani, polonezi. În parcuri găsești droguri. La colțurile străzilor lăturalnice și în gurile de metrou se vând filme piratate, umbrele, ceasuri, curele, orice poate aduce un euro. Strada Montera din centrul orașului e strada prostituatelor. Lavapies e cartierul mizeriei, al dealerilor de droguri, al pestilor, al infracțiunii, iar în Carabanchel, un alt cartier mărginaș prost comunicat cu restul Madrid-ului, ți se poate întâmpla orice noaptea.

Îți voi arăta acest oraș așa cum este el în realitate, voi încerca să demontez mască, după mască, după mască ... până când va rămâne palid adevărul și vei înțelege ce înseamnă să îți dorești un nou început. Tu cât ți-ai permite să sacrifici pentru un vis ?

Autorul

ASA ÎNCEPE TOTUL

Aveam 20 de ani când am pus pentru prima dată piciorul pe pământ spaniol, iar acum cand aștern aceste rânduri pe hârtie am 24. Ciudat, am plecat din Timișoara la data de 1 Aprilie cu o firmă fantomă care avea să ne treacă granița pe toti cei care ne aflam în acel autobuz, arătând pentru noi acei 500 de euro pe care legea prevedea că trebuie să-i deținem la ieșirea din țară. Este o zi de care nu îmi aduc aminte nici astăzi cu plăcere, am sa să spun doar că nu pot uita ochii celor dragi în momentul în care am ieșit pe ușă cu rucsacul greu atarnându-mi pe spate. Eu nu știam încotro mă îndrept, plecam în necunoscut cu 300 de euro de cheltuială în buzunar. Nici măcar nu aveam bine definit motivul plecării mele. Era visul meu și atât, o provocare care mă costase 6 luni de lucru și de economii pe un salariu mic. Nu mă interesera atât de mult să câștig bani, nu era principalul scop, mă interesa doar să ajung acolo. Aveam un bilet de drum dus-întors valabil 6 luni chipurile, care s-a dovedit a fi o țepă din partea firmei fantome de transport. Cu alte cuvinte credeam că pot să cheltui până la ultimul euro, credeam că am siguranța reîntoarcerii acasă însă nu era așa, iar eu nu bănuiam nimic.

Drumul a fost obositor însă deosebit de interesant pentru un puști care nu mai ieșise din țară niciodată și părea că în fața ochilor mei se deschide o altă lume. E adevărat, cei care obișnuiesc să iasă din țară știu că o cu totul altă lume există dincolo de granițele României. Am trecut pe rând prin 4 țări. În Ungaria mi-au atras atenția casele din localitățile mici prin care treceam și îmi păreau atat de asemănătoare cu cele de pe la noi încât aveam ciudata senzație că nu ieșisem

din România. Austria însă m-a captivat prin ordinea și curățenia omniprezente. Gardurile vii care delimitau curțile caselor erau tunse, la fel ca și gazonul, chiar și obiectele din curțile oamenilor erau ordonat aranjate. Italia cu munții cu piscuri învelite în ceață și sate presărate în munți care păreau părăsite m-a făcut să uit pentru o clipă de plecare, de tot amalgamul de sentimente care îmi întunecau rațiunea, de necivilizații din jurul meu și am adormit ghemuit pe scaun cu soarele în ochi. M-am trezit când autocarul trecea de-a lungul Coastei de Azur și nu mi-am putut dezlipi ochii de la geam. Mi-am spus că acolo e Paradisul. Sute de yahturi, valuri albastre, soare, terase, turiști, avioane decolând, palmieri și ceva ce nu mai văzusem, stânci parcă înălțându-se din valuri. E dificil să descrii în cuvinte acea zonă, dar aveam să înțeleg mai târziu că la fel ca și turiștii Madrid-ului, nu admiram decât masca superbă a acelor locuri și îmi scăpa din vedere tot ceea ce se ascundea sub ea. Acele orașe au rămas cu toate acestea undeva în mintea mea, ca niște bucăți de Paradis aruncate pe Pământ, cu străduțele lor înguste, terasele și cafenelele deosebit de cochete, clădirile vechi, palmierii și aerul acela boem. Restul drumului a fost pentru mine plictisitor și am adormit din nou în cele din urmă cu acele emoții pe care le aveam la fiecare punct de frontieră. După alte câteva ore de somn agitat am simțit autocarul oprindu-se și un nod în gât. Ajunseserăm la ultima frontieră, eram cu un picior în Spania. În fața noastră un alt autocar românesc tocmai era întors în Franța. Doi polițiști de frontieră au cerut pașapoartele tuturor celor din autocarul în care mă aflam, au urmat apoi câteva minute de așteptare. Ni s-au restituit pașapoartele și fără nici un fel de justificare i s-a comunicat șoferului că trebuie să se întoarcă înapoi pentru că nu i se va permite intrarea în Spania. Polițiștii au coborât și au urcat în autocarul rusesc care tocmai parcuse lângă autocarul nostru.

În acel moment șoferul nostru a călcat pedala de accelerație într-un moment de inspirație pe care niciodată nu l-aș fi așteptat din partea sa. În viteză și cu speranța că nu se vor sinchisi să ne urmărească, ne îndreptam către Madrid, cu opriri în toate marile orașe de pe traseu. Era noapte și nu am văzut nimic pe geam. Nu știu decât că de dimineață autobuzul alerga încă pe șoselele Spaniei și că următoarea oprire va fi Valencia. Ocoliserăm deci foarte mult pentru a lăsa la destinație fiecare om în parte. De cum am văzut relieful deșertic, dealurile de pământ roșu presărate ici și colo de ciulini și tufe, am avut certitudinea că mă aflu în Spania. Eram bucuros că voi ajunge în Madrid pe zi pentru ca dacă am fi ajuns noaptea chiar nu aș fi știut ce să fac. Îmi pusesem în gând că în cel mai rău caz voi găsi un bar sau o benzinărie non-stop unde să mă aciuiesc în siguranță până dimineața. Aveam să aflu mai târziu că în Spania toate magazinele se închid după ora 22:00 și străzile rămân pustii în timpul săptămânii. Au mai trecut doar câteva ore și m-am trezit în după-amiaza acelei zile în autogara Mendez Alvaro din Madrid, cu acel rucsac în spate pe care îl urăsc și în ziua de azi și cu privirea aceluia care lăsase tot ceea ce avea urmărind un vis, iar acum se întreba dacă are cu ce să plătească prețul. Trebuia să găsesc un loc în care să petrec noaptea, știam că este cel mai important lucru, de restul aveam să mă ocup ulterior. Am avut noroc, cineva m-a așteptat în autogara, o persoana care nu va fi menționată în această carte și despre care pot spune doar că m-a ajutat să ajung la un motel în aceea zi și cu multe alte lucruri ulterior dar a și zdruncinat humea mea. Am ridicat rucsacul și cu pași mici sub greutatea lui, am coborât la metrou. Limba pe care o auzeam se aseamăna doar puțin cu cea din telenovelele de pe la noi, oamenii vorbeau repede, abia reușeam să deslușesc un cuvânt sau două din ceea ce spuneau. Mi-am dat seama atunci că toate eforturile

mele de a învăța limba spaniolă acasă încercând să fiu atent la dicție în telenovele sau citind din ghidurile de conversație fuseseră zadarnice. Era dificil să cumpăr un tichet de metrou, mi se părea ciudat să spun vreun cuvânt în spaniolă, așteptam cu nerăbdare să ies de sub pământ și să vad lumea de afară, să văd unde ajunsesem, în mine se amestecau prea multe stări, mă simțeam cu adevărat inconfortabil. În metrou aveam impresia că toată lumea mă privește, eram doar un alt emigrant ilegal în plus. Totul reprezenta ceva nou, metroul, limba pe care o auzeam, îmbrăcămintea celor din jurul meu, atât de simplă și neglijată.

Am ieșit din subteran într-o piață micuță care mi-a plăcut mult de prima dată. Era răcoare dar îmi aduc aminte de razele soarelui gâdilându-mi fața. Ulterior aveam să evit acel loc întrucât aflasem că acela era cartierul homosexualilor și lesbienele. Nu am avut vreo temere ci doar o reticență preconcepută, o dovadă a mentalității îngredite de bariere psihologice cu care am fost crescut în România. M-au fascinat de prima dată străzile înghesuite, pavate cu dale de piatră, coloritul de oameni din jurul meu, acel ritm alert în care se petrecea totul. Oriunde m-aș fi uitat ceva se întâmpla. Un negru vinde CD-uri piratate cu ochii în patru ca nu cumva să apară poliția și să-i confişte marfa, într-o pescărie un vânzător curăță de solzi un pește imens, tineri întinși pe jos pe dalele de piatră se îmbrățișau și se sărutau, totul părea permis, ca și cum aș fi ajuns într-o altă lume cu alte idei, alte sisteme de valori, altfel construită. Așa și era.

Mă uitam după plăcuțe pe care să scrie "Hostel", erau peste tot. Am întrebat de prețuri și erau prea piperate pentru buzunarul meu, am fost nevoit deci să-l aleg pe cel mai ieftin. Erau 8 paturi într-o cameră, paturi suprapuse și strâmte, nimic altceva decât un apartament renovat și improvizat astfel încât să servească scopului de motel pentru turiștii cu posibilități

mai modeste. Am decis să înoptez la motelul acela pentru suma de 14 euro pe noapte. La urma urmei, o altă ofertă mai bună nu aveam. Era însă devreme și îmi rămăsese timp până la lăsarea serii. Planul era să ma plimb și să mă odihnesc în această primă zi în Madrid, iar a doua zi aveam de gând să găesc o cameră de închiriat. Un lucru foarte interesant pe care l-am văzut în Madrid a fost că toți stâlpii de electricitate din oraș, inclusiv fațadele clădirilor serveau drept avizier. Erau anunturi peste tot. Anunturi ale prostituatelor cu numerele de telefon, solicitări de locuri de muncă, oferte de servicii, închirieri de camere. Întregul oraș era îmbrăcat în hârtie, ca și cum ar fi fost o convenție generală ca anunțurile să se lipească pe stâlpi și pe clădiri. La acea trecere de oameni nici nu mă miră, era imposibil ca cineva să nu observe într-o zi anunțul tău. Muncitorii de la curățenie lucrau neîncetat. În urma lor alte anunțuri erau lipite. Ritmul marelui oraș era de neoprit.

M-am întins pe patul care îmi fusese dat în primire și am început să scotocesc în rucsac după pogăcelele pe care le aveam la mine de acasă. Mancarea nu avea să fie o problemă câteva zile, aveam la mine suficientă. Nu reușeam să adorm, nici să realizez cu toată ființa mea că mă aflu undeva la 3500 de km de Timișoara. Am ieșit să inspectez locul în care mă aflu. O bucătărie, o baie, o cameră de zi cu televizor, nimic mai mult. În jurul meu turiști, dintre care unii au încercat să intre în vorbă, dar nu am reușit să vorbesc decât cu cei care știau engleză. Spre norocul meu cel de la recepție era unul dintre ei și dacă aveam nevoie de ceva nu era o problemă să întreb unde găesc. După câteva ore mă cunoșteam cu câțiva dintre colegii de cameră și cum erau turiști vorbitori de engleză mai schimbam câteva cuvinte din când în când. La lăsarea serii ne-am adunat cu toții în bucătărie unde am început să povestim, să fumăm și să bem vin ieftin de 1 euro

litrul. A fost o seară plăcută și m-am retras la culcare târziu pentru că în ciuda oboselii tot nu aveam somn așa că m-am întins în pat și am adormit forțat.

A doua zi de dimineață m-am trezit surprins că nu mă aflu în patul meu din Timișoara, a fost cu adevărat ciudat ca și cum o parte din mine rămăsese acolo acasă și cealaltă, acel eu din Madrid, se rătăcise și nu mai găsea drumul înapoi. Mi-a luat câteva minute să mă dezmeticesc și să-mi amintesc de plecare, de drum, de seara trecută și de faptul că nu aveam timp de pierdut, trebuia să găsesc ceva de închiriat. În regim de motel mi-ar mai fi ajuns banii cel mult două săptămâni. Am ieșit din motel ușurat de povara rucsacului meu chinezesc care începuse deja să dea semne că se destramă și am intrat la metrou. Am luat una din zecile de hărți de metrou gratuite și așa cum fusesem sfătuit am plecat spre Plaza de Castilla, zonă a Madrid-ului renumită a fi foarte frecventată de români. De la început am avut o reticență în a fi sociabil cu propriul meu popor. Știam că e greu să întalnesc în acele condiții oameni de calitate, știam ce am văzut în jurul meu în autocar și instinctul îmi spunea să fiu suspicios la orice fel de gest binevoitor și gratuit. Când am ieșit din gura de metrou în Plaza de Castilla primul lucru pe care l-am văzut au fost turnurile înclinate denumite “Poarta spre Europa”, o construcție impresionantă și una dintre cele mai înalte din Madrid. Știam că în acea zonă se află singura biserică românească ortodoxă din Madrid și că Duminica românii patroni de firme veneau să își caute muncitori, însă a nu avea acte, așa numitele “papeles” aproape că îți anula orice speranță de a găsi de lucru. A-ți găsi de lucru fără acte este mai mult o chestiune de noroc și de conjunctură. Trebuie să te recomande cineva, altfel nu prezinți încredere, ești un nimeni pentru că mai sunt o sumedenie de oameni în situația ta care doresc să ocupe postul tău. Orice ți s-ar spune, nu poti

face decât să te comporți după bunul plac al patronului tău și deși știam aceste lucruri nu aveam de gând să irosesc posibilitatea de a încerca să-mi găsec ceva de lucru, orice. Încolțise în mintea mea ideea de a câștiga și ceva bani odată ajuns aici, de a încerca să rămân, de a mă întoarce în țară cu o cât de mică realizare însă nu cu mâna goală.

Am cules de pe stâlpi câteva anunțuri de chirie și am telefonat. Telefon aveam din România, iar cartelă imi luasem în Madrid. Inițial am sunat la anunțurile date de români însă toți cereau “fianță”, adică plata pe încă o lună în avans. Nu îmi puteam permite să am blocați la un străin niște bani cu care mai puteam închiria încă o lună un acoperiș deasupra capului. Am renunțat după câteva ore în care am dat telefoane și m-am învățat pe străzi curios să cunosc cât mai mult din ceea ce avea de arătat orașul. Am fost nevoit să mă întorc la hostel și să închiriez încă o noapte. A doua zi de dimineața am lăsat bagajele și am plecat din nou cu metroul într-o zonă periferică a madridului numită Usera. Acest cartier era împanzit de “locutorii”, mici localuri cu cabine telefonice de unde se putea vorbi în străinătate la tarife mici și se puteau efectua transferuri de bani on line. În aceste locutorii de asemenea se obișnuiește să se lase tot felul de anunțuri pe panourile de pe pereți care nu lipsesc în niciunul dintre aceste localuri. Am intrat din locutoriu în locutoriu, de această dată acordând o importanță mai mare anunțurilor date de sud-americieni. Aceștia niciodată nu au cerut acea “fianță” unui chiriaș, nu m-ar mira ca acest obicei să-l fi adus în Spania tot noi, românii. Am telefonat până seara la diferite persoane. Pentru că vorbeam prost și reușeam să mă fac înțeles cu dificultate mi-a fost de câteva ori închis telefonul, alții am fost chemat să vin să vorbesc cu proprietarul la adrese din cartier pe care mi-a fost imposibil să le găsec și în cele din urmă am reușit să vorbesc despre chirie cu o ultimă persoană

care îmi dăduse întâlnire la ora 22 în apartament. Am plecat spre metrou pentru că trebuia să-mi iau rucsacul cu lucrurile mele de la hostel. Când m-am întors în Usera era deja târziu, într-un sfert de oră puteam să sun la ușa proprietarului așa că m-am așezat pe treptele unui bloc și am așteptat îngrijorat să treacă timpul.

ESTHER ȘI VICTOR

Am sunat la ușă și mi-a deschis ușa o femeie care m-a privit surprinsă. Am reușit să-i spun că vorbise cu mine mai devreme la telefon și că dacă ea nu mă va primi în chirie urma să-mi petrec noaptea pe afară, i-am spus că nu va avea probleme de nici un fel cu mine și am scos banii, 100 de euro, bani pentru care negociasem la telefon închirierea pe o lună a unui pat pe salon. Ușa mi s-a deschis și am fost invitat înăuntru. Femeia avea cam 35 de ani și era creolă, scundă, plinuță la fel ca majoritatea sud-americanelor, dar cu trăsături frumoase și un păr creț, ondulat, vopsit blond. M-a condus în camera de zi unde mi-a arătat lipit de perete un pat mic, o saltea pe un suport de metal cu arcuri. Acela urma să fie patul meu însă nu mă puteam considera chiriaș până când nu avea să vină soțul ei de la lucru. El avea să dea verdictul final în ceea ce mă privea. Am început să cercetez cu privirea locul în care mă aflam. Apartamentul era sărăcăcios și friguros. Tencuiala cădea constant de pe pereți. Bucătăria era mică, mobila era veche. Pe ușa de la bucătărie era un afiș cu zilele săptămânii și fiecărei zile îi corespundea un nume, probabil al altui chiriaș. Așa am înțeles că în apartament mai locuiesc cel puțin 7 persoane. Câteva bătăi în ușă mi-au întrerupt firul gândurilor și m-am trezit în fața ochilor cu un bărbat pe la vreo 37 de ani, de statura medie, cu un corp foarte bine clădit și niște picioare scurte, în totală asimetrie cu restul corpului. Buzele groase și nasul turtit îl făceau să arate cel puțin ciudat. Tenul său era mult mai închis decât al femeii iar părul îl avea lins, negru și des. Avea acel gen de păr pe care ori îl tunzi ori îl lași să crească așa cum vrea pentru că nu-l vei putea pieptăna niciodată.

S-a așezat la masă și a cerut mâncare. Femeia i-a adus o supă albicioasă care mirosea urât și avea înăuntru oase și ceva ce semăna cu grăsimea de porc în cea mai scârboasă stare a ei. Nu erau defapt nimic altceva decât urechi de porc însă asta urma să aflu mult mai târziu. După ce a înfulecat cu poftă câteva înghițituri, a schimbat câteva cuvinte cu femeia sa și mi-a spus că se numește Victor și că pot să rămân liniștit ca și chiriaș. A terminat tot ce avea în farfurie și s-a întins pe celălalt pat de pe salon și a dat drumul a televizor. Femeia i s-a alăturat în brațe. Urmăreau un serial de comedie al televiziunii locale, râdeau cu poftă iar eu nu înțelegeam nimic. Uneori Victor se întorcea spre mine și pierdea minute bune încercând cu răbdare să îmi explice fazele mai hazoase. Așa au trecut mai multe zile și ajunseseam să cunosc și ceilalți chiriași, iar despre femeie aflasem de la Victor că se numea Esther. Apartamentul avea trei camere plus salonul (camera de zi). În două dintre camere locuiau două familii de bolivieni, iar în cea de-a treia, lângă al cărei zid se afla patul meu, stăteau Victor și femeia sa.

În fiecare seară cineva era însărcinat cu curățenia. Și eu primisem o zi în care trebuia să curăț tot apartamentul. Cu toate că era sărăcăcios, era deosebit de curat, femeia nu stătea nici o clipă, ștergea praful, deretica prin bucătărie, punea rufele la uscat, era o gospodină desăvârșită. Nu am văzut-o niciodată certându-se cu Victor. Râdeau mereu, acel apartament sărăcăcios părea micul lor paradis, erau mereu îmbrățișați și de nedespărțit. Din a doua zi în apartament am început să întreb de lucru. Primul pe care l-am întrebat a fost Victor. El mi-a spus că este dificil să îmi găsesc ceva de lucru fără să am acte dar că își va întreba șeful. Mă măsură cu privirea și știa cred că nu aveam cum să rezist un timp îndelungat muncind în construcții. Eram conștient și singur

de acest lucru. Ma bucurasem că cel puțin cu Victor și cu Esther mă înțelegeam bine.

Priveam deseori masa de sticlă din sufragerie. Erau nelipsite de pe ea două statuete din porțelan reprezentând un băiat și o fată care păreau a se fi certat. Esther insista ca atunci când le curățăm să o facem cu grijă ca nu cumva să le spargem. Victor mi-a spus într-o seară că acele statuete le-a cumpărat demult când s-a certat cu Esther și i le-a dăruit ca dovadă a dragostei lui. Pe statueta care închipuia un băiețel era scris numele lui Victor, iar pe cea care întruchupa o fetiță numele lui Esther. Uneori mă gândeam la primele mele zile în acel apartament. Mă mai gândesc și acum, după 4 ani. A fost rău. Cu adevărat rău. Dar cu siguranță era loc de și mai rău. Era atât de frig încât dimineța ieșeam din casă ca să mă încălzesc la razele soarelui de Aprilie. Seara scriam sute de anunțuri pentru angajare, “chico serio busco trabajo” (băiat serios caut de lucru). Le lipeam dimineța pe stâlpi, în locutorii, pe fațadele clădirilor și tremuram de emoție când vedeam că cineva rupsese din anunț un număr de telefon, dar niciodată nu mă suna nimeni. Cu această ocazie începusem să cunosc bine cartierul. Coboram în Plaza Legazpi, unde priveam cele două statui impresionante, doi luptători călare pe doi cai pegas cu aripile larg deschise. Palmierii creșteau spontan în fața blocurilor și eram încântat de ceea ce vedeam dar starea de tristețe nu mă părăsea. Nu aveam de lucru. 1 euro devenise o sumă importantă, o pâine și o pastă de brânză topită, mâncarea pe o zi. Poate uneori mai cumpăram iaurturi de fructe din cele mai ieftine sau chips-uri deși supermarket-urile afișau sute de produse ademenitoare. Când dădeam telefoane ca să întreb de angajare mă durea fiecare monedă pierdută inutil pentru că neavând acte eram refuzat mereu. Serile le petreceam vorbind cu Victor care mă ajuta să învăț să vorbesc corect. Era deja sezonul coridelor, luna aprilie se

aprofia de sfârșit și Mai avea să aducă schimbări radicale pentru toți. În timp ce el îmi vorbea despre corride și tauri eu mă gândeam că voi plăti chiria pe luna care vine cu ultimii bani.

Îngrijorat am sunat la firma de transport ca să mă interesez în cazul unei eventuale întoarceri acasă, dar am aflat că mai am de platit 80 de euro în cazul în care doresc să mai beneficiaz de serviciile lor. Aveam de ales acum între a rămâne în Madrid cu riscul de a ajunge în stradă sau a mă întoarce în acele zile în Timișoara. La urma urmei bunicii care mă crescuseră mă așteptau acasă, mă temeam că li se poate întâmpla ceva în absența mea, iar pe de altă parte, misterul acelui oraș cu un parfum ciudat și vicios mă făcea să îmi doresc să îl descopăr.

ÎN APARTAMENTUL DIN USERA

Deși mă repugnă ideea ar trebui să scriu și despre bolivienii din apartament, măcar câteva rânduri. Prima familie era o familie de mizerabili. Un tip ciuturiu, cu părul creț și brunet și verișoarele sale care de la început mi-au făcut o proastă impresie. Se spălau rar și asta nu pentru a face economie de apă ci pentru că nu le stătea în obicei. Aveau totuși grijă să scuipe peste tot în baie când atunci când intrau la duș și mintea mea refuză să imagineze toată suita de lucruri pe care le-ar mai fi putut face acolo. Devenisem cât se poate de distant cu această familie pentru care ideea de civilizație ar fi însemnat o tortură îngrozitoare.

Trebuie să lămuresc cititorul și să spun că într-un astfel de apartament nu se poate face baie prea des pentru că toți ceilalți vor ridica glasurile considerând că vor plăti apa pe care tu o consumi. Nu se pot spăla hainele prea des. Ai nevoie de detergent, șampon, săpun, toate ale tale pentru că oamenii sunt în general zgârciți cu fiecare bun al lor.

Ceilalți bolivieni erau diferiți. Băiatul avea 25 de ani iar femeia era cu cel puțin zece ani mai în vârstă. Abhram și Mabel. El lucra într-un supermarket cunoscut ca locul preferat pentru cumpărături al celor bogați, cu puncte de vânzare în toată Spania, El Corte Ingles, reprezentat de George Clooney în reclame. Unul dintre puținele magazine din care hoțul prins este predat poliției și pregătit pentru repatriere. Abhram era designer pentru o gamă largă de produse care se vindeau în El Corte Ingles ceea ce mă făcuse să cred că se ridică la un alt nivel decât compatrioții săi. Mabel lucra ca internă, adică menajeră într-o vilă la o familie spaniolă și era liberă doar la sfârșit de săptămână. I se asigura casă, masă și un salariu lunar. Era o femeie cu suflet

bun, am observat din prima clipă și mereu mă servea cu o porție din ceea ce gătea, iar eu din situația în care mă aflam nu puteam refuza. Cred că aceste gesturi au atras asupra mea antipatia lui Abhram.

Îmi aduc aminte cu claritate o Duminică. Sâmbăta și Duminica sunt cele mai proaste zile posibile pentru a cumpăra mâncare și asta pentru că toate alimentarele sunt închise și singurii care mai au mâncare de vânzare sunt chinezii. Aceștia însă vând totul la preț dublu sau chiar triplu în micile lor magazine alimentare. Sunt deosebiți de zgărțiți și se autoizolează de cei care nu sunt asiatici.

Nu făcusem suficiente cumpărături de vineri și am rămas în acea Duminică fără mâncare. Victor și Esther nu erau acasă. Am încercat să dorm dar începuse să ma doară foarte tare stomacul și capul și nu am reușit. Singura care a observat că se întâmplă ceva cu mine a fost Mabel care mi-a pregătit pe loc o porție mare de mâncare. Nu știu cum ar fi trecut pentru mine acea zi dacă nu ar fi fost ea. Nu înțelegeam bine limba însă cred că a avut discuții cu Abhram pentru acea farfurie cu mâncare. Dar Mabel era aceeași persoană bună în fiecare zi.

Într-o seară târziu pe când încercam să adorm, Victor a adus cu el câțiva colegi de la lucru. Nu am văzut în viața mea oameni atât de beți, nu știu nici acum unde găseau puncte de sprijin însă reușeau să meargă încă pe ambele picioare. S-au așezat pe canapeaua alăturată și făcând abstracție de prezența mea au continuat să bea pe rând dintr-un singur pahar cu muzica la maxim. Încercam să adorm însă era imposibil. Mă zvârcoleam în pat încercând să mă gandesc al altceva însă râsetele lor mă zgâriau pe creier. Nu era nimic de făcut, închiriasem doar acel pat și beneficiaam de el din plin. Nu a durat mult și am fost trezit și invitat să beau cu ei. Nu am refuzat. Alternativa ar fi fost încercarea inutilă de a adormi cu perna pe cap. Am primit și eu bere din același

pahar care trecea pe la fiecare și am băut până spre dimineață. Ecuadorienii băuseră până la faza la care le rezulta dificil să nimerească gura cu paharul și varsau pe ei însă erau de o perseverență rară. Eu am adormit. Când m-am trezit plecaseră toată lumea, după ce am înțeles de la Esther ca dormiseră între sticlele goale pe jos, vomitaseră peste tot în baie și pătaseră toți pereții cu bere. Victor, întins pe canapea, se zvârcolea cu dureri de cap îngrozitoare. Esther bosumflată nu-i acorda nici o atenție, insensibilă la gemetele sale. M-am înduplecat în final și i-am dat un Fasconal. Nopti ca aceasta s-au repetat la un interval de maxim 4 zile pe toată perioada șederii mele în apartament. Cu toate grijile pe care le aveam, mă obișnuisem deja cu noua mea viață, cu cartierul, cu noptile de beție și muzica ecuadoriană, cu lipsa banilor, cu zilnicele perindări prin oraș în căutarea unei slujbe. Începusem să intru într-o stare de nepăsare și nu mai făceam nici un fel de planuri. Am lăsat totul în voia sorții, spunându-mi ca oricum voi afla pe propria piele ceea ce se va întâmpla cu mine.

FOAMEA

Știi cum e să îți fie foame? Dar nu oricum, nu știind că vei ajunge la un moment dat acasă, vei deschide frigiderul și vei mânca. NU ! Să fii singur. O foame crudă să te mistuie în interior și să știi că nu ai o casă, nu ai un frigider, nu ai nici macar ce să mănânci. Dar ironic, peste tot în jurul tău oamenii mănâncă.

Te doare capul și în scurt timp, din cauza durerii care pulsează în tâmpile tale începi să ametești. Te-ai gândit vreodată ce urmează ? Ei bine, dacă nu cumva te cuprinde disperarea, se trezește fiara din tine. Și nu mai ești tu acel cineva singur și flămând ci un animal cu care tocmai faci cunoștință. Spune-i salvatorul tau sau latura neplăcută a personalității tale. Acel cineva care îți șoptește să lași într-o baltă de sânge chelnerul care nu ți-a acordat suficientă atenție, acel tu care ai impulsul să furi, să violezi sau să ucizi însă nu o faci pentru că cealaltă jumătate luptă în egală măsură pentru tine. Animalul din tine nu are principii multe, nu gândește, iar atunci când e flămând știe doar că trebuie să mănânce sau e în pericol.

Am simțit asta în acele zile, atunci, acolo, între străini. Din fericire acel Ceva sau Cineva care cunoaște motivul tuturor lucrurilor, a mângâiat fiara cu o bucată de pâine. O conjunctură fericită care nu putea fi întâmplătoare. Și I-am mulțumit, o fac și acum ori de câte ori îmi amintesc pentru că... știi ce se întâmplă după o astfel de trăire ?

Te naști a doua oară. Nu vei mai judeca ușor. Nu vei mai disprețui o hrană rea la gust. Nu vei mai îndrăzni să mănânci plin de bale în fața unui sărman. Vei rupe din bucata ta de pâine ca să împarți. Asta dacă nu cumva această lume este

prea mult pentru tine. Dacă nu cumva ai orbit deja de tot, căci pe Pământ, totul strălucește.

Mașinile frumoase, bijuteriile, paharele de cristal, pantofii de lac, orgoliul tău. Și dacă ai orbit, nu te teme, orb sunt și eu, orbi sunt și alții, dar îndraznește să deschizi larg ochii.

Îmi devenea tot mai clar zi după zi că dincolo de toate, învățam. Și ceea ce învățam făcea ca scopul călătoriei mele să devină mic, insignifiant, banal, pentru că în cele din urmă să mă rușinez cu el. Esența era alta.

Noaptea îmi aducea toate aceste gânduri în timp ce încercam să adorm înțepat constant de arcurile tari, ostile, ale aceluia pat străin.

Nu simțeam nimic din suferința lumii, sau poate nu destul. Aș fi vrut să înțeleg mai mult, dar răspunsul ar fi însemnat o durere care mi-ar fi rupt sufletul în milioane de bucăți. Aveam să aflu mai târziu ca lumea are un puls, iar acel puls îl putem auzi uneori, pentru o durerepasă și groaznică milisecundă. Era suficient pentru acel moment să învăț lecția compasiunii și să pot privi lumea cu tot ceea ce înseamnă ea, ca pe un măr poleit cu aur, putred și viermănos în interior.

Vrei să știi cum am mâncat în cele din urmă în acea zi de foamete ? Ei bine...străine...si aproape al meu ...din apartament plecaseră toți. Rămăsesem singur. Am descoperit asta întors în apartament după o plimbare istovitoare. Eram contorsionat de durerea de stomac. Pe dulap erau într-o cutie niște prăjituri vechi, rele la gust. M-am urcat pe un scaun, am dat capacul la o parte și am constatat că nu eram singurul care râvnea la acele prăjituri râncede. Un gândac de bucătărie îmi arăta pumnul ostil, din cutie. Scârbit, am decupat cu briceagul tot exteriorul și am mâncat doar interiorul prăjiturilor. Victor avea oricum de gând să le arunce. Apoi am remarcat frigiderul. Nu mai furasem niciodată ceva cu bună știință. Dar atunci nu conta. Am numărat iaurturile de fructe ale

bolivienilor și am mâncat tot ceea ce ieșea impar la numărătoare. Apoi am aruncat ambalajele la tomberoanele din fața blocului. Și cu siguranță, dacă nu aș fi găsit de mâncare atunci, în acele condiții, aș fi făcut orice altceva ca să mănânc.

Viața e un dar prețios și pe atunci , pentru mine era o condiție esențială să rămân viu și sănătos, pentru ca cei care mă iubeau și mă așteptau acasă să nu sufere.

ATUNCI CAND TOTUL SE SCHIMBA...

Dimineața aveam plimbările din care ajunseseam să îmi fac un obicei. La câteva străzi era un parc pentru copii, o fântână arteziană și câțiva palmieri. Obișnuiam să merg în acel loc să beau suc și să manânc chipsuri așezat pe bancă. Hoinăream prin Madrid folosindu-mă din plin de abonamentul de metrou. A cumpăra un abonament de metrou atunci când cauți o slujbă într-un oraș mare este unul dintre lucrurile absolut necesare care nu pot fi evitate. Altfel costul билетelor te poate aduce la buzunare goale în câteva zile. În acea zi se făcuse seară. Mă simțeam cu adevărat presat de timp. Am ieșit la gura de metrou Usera, în cartierul meu și am luat stradă cu stradă, fiecare bar pe care îl găseam deschis la rând, întrebând de lucru. Priviri compătimitoare sau disprețuitoare, uneori un NU aruncat în grabă însă nu ceea ce aveam nevoie. Într-un bar mi s-au oferit 100 de euro pe luna pentru a veni la curățat seara, în fiecare zi câte două ore însă acești bani nu mă puteau ajuta cu nimic în situația în care aveam nevoie de măcar 250 de euro lunar pentru a subzista. Pe o stradă lăturalnică, în drumul meu spre casă, am văzut o firmă luminoasă aprinsă deasupra intrării într-un mic restaurant. “Las Tinajaj”. Am intrat și m-au întâmpinat o doamnă și un domn, ambii pe la 40 de ani care m-au ascultat până la capăt și mi-au pus o sumedenie de întrebări ceea ce eu am interpretat ca un semn bun. Erau din Peru și în final au decis să mă ia la restaurant ca ajutor la bucătărie, 12 ore pe zi inclusiv sâmbetele și duminicile pentru 300 de euro la lună. Cum era singura mea șansă am acceptat. Cu acești bani și cu unele sacrificii la mâncare puteam supraviețui o lună și în același timp în două luni aș fi putut aduna banii de chirie pentru o a treia lună.

A doua zi de dimineață, așteptam în fața restaurantului. Într-un târziu a apărut doamna care a deschis ușile micului restaurant. Mi-a dat o mătură și mi-a explicat că trebuie să mătur sala de mese, cu grija ca nu cumva să rămână vreunul dintre gandacii negri de bucătărie care zăceau morți pe podea. Dacă un client i-ar fi observat și reclamat li s-au fi putut închide localul. După o oră în care am măturat și am șters praful de pe toate mesele am intrat în bucătărie. Puii cu care se gătea erau dintre cei mai ieftini, cu cap și măruntaie, spre fericirea mea nu eram eu cel care trebuia să-i curețe ci o făcea însăși doamna care se ocupa de gătit în restaurant. De câte ori aduceam puii de la frigider în bucătărie mă șocam privind stratul de grăsime care se prelingea de pe ei și mă îngreșoșa mirosul pentru că acel frigider era insuficient raportat la temperaturile de peste zi.

În bucătărie era o căldură greu de suportat însă trebuia să stau acolo și să curăț cartofi. Chiar nu conta. Eram fericit că am de lucru și că am o șansă. Orele au trecut. Am ajutat în bucătărie, am făcut curat, am spălat pe jos. Pe seară a venit acel domn cu care vorbisem ieri și s-a așezat la masă. O muscă sâcăitoare însă îl împiedica să își termine cina așa că mi-a cerut cu seninătate să am grija ca insecta să nu îl mai deranjeze. A fost puțin prea mult pentru mine și fără să spun decât că revin imediat am ieșit afară din local și m-am oprit acasă. Orgoliul meu mă dominase mereu, dar nu cred că era o chestiune de orgoliu ci simplu de auto stimă. Am avut nevoie de câteva zile ca să realizez că se întâmplase cu adevărat și că eram din nou un emigrant fără acte, bani și loc de muncă.

A doua zi, traversând podul peste râul Manzanares care despărțea între ele cartierele Usera și Legazpi, am observat pe stâlpi niște anunțuri care prezentau serviciile la domiciliu ale unei firme de depanare calculatoare. Îmi plăceau dintotdeauna calculatoarele și mi-am spus că merită

să dau un telefon, să improvizez chiar dacă nu se specifica nimic de angajare, în cel mai rău caz aş fi irosit încă un euro pe telefon. La pumnul de euro pe care-i mai aveam în buzunar chiar eram îngrijorat pentru ziua de mâine. Am rupt un anunţ, am alergat la primul locutoriu şi am sunat. A răspuns o femeie. I-am spus ca am nevoie de un loc de muncă, i-am spus că nu am acte dar nici pretenţii financiare şi că daca nu au nevoie de un angajat în domeniul calculatoarelor aş putea măcar să le lipesc eu anunţurile prin Madrid. Doamna de la telefon mi-a cerut numărul de mobil şi mi-a spus că după ce se va consulta cu soţul ei mă va suna. Am aşteptat o zi, am aşteptat două, credeam că nu mă vor mai suna, dar în a treia zi am primit telefonul mult aşteptat şi am fost chemat a doua zi de dimineaţa la cafeneaua Ibiza pentru a discuta despre salariul şi îndatoririle mele.

Acceptaseră să le lipesc afişele în Madrid. Eram fericit. Avusesem noroc, nu ştiu cum altfel aş putea cataloga întâmplarea. În dimineaţa unei zile de miercuri, aşteptam în faţa cafenelei, aşa cum stabilisem cu doamna de la telefon. Nu îndrăzneau să intru. Nu ştiam care e preţul unei cafele si nu putem intra fără să comand ceva. De asemenea aş fi riscat ca ea să nu apară caz în care iroseam acel important euro pe o cafea inutilă. M-a abordat o doamna trecută de 50 de ani, cu trasaturi sud americane şi s-a prezentat ca fiind d-na. Wilma, cea cu care vorbisem la telefon. Mi-a spus că vom intra în cafenea şi ni se va alătura în curând şi soţul ei. Într-adevar nici nu comandaseram cafelele când a apărut un tip ciudat. Înalt, uscăţiv, cu chelie în faţă şi parul lung, răvăşit în toate părţile la spate, purtând un parpalac lung si comportându-se de parcă în fiecare clipă ar întârzia undeva. S-a aşezat pe scaun cercetându-mă cu privirea din cap până în picioare şi prezentându-se Jose Luis. Era prost îmbrăcat, de unde am tras greşita concluzie că nu are bani. Avea acea privire a omului

neîncrezător și egoist pentru care scopul întotdeauna scuză mijloacele. Au fost totuși amabili la acea primă întâlnire, spunându-mi ceea ce doresc de la mine și așteptând cu răbdare să mă pot exprima pe limba lor.

Vroiau să lucrez 4 ore pe zi lipind afișe care prezentau serviciile lor, peste tot în Madrid. În fiecare zi urma să mă întâlnesc cu Jose Luis în acea cafenea și el să îmi spună în ce zone din oraș trebuie să merg. Pentru această treabă primeam 260 de euro lunar. La fiecare sfârșit de săptămână primeam un sfert din această sumă. Deși nu eram foarte încântat de această slujbă, eram foarte fericit și satisfăcut. Aveam de lucru. Eram la fel ca ceilalți. Cumva urma să mă descurc cu chiria, cu mâncarea, cu toate. Nu mai contau sacrificiile care trebuiau făcute, știam că voi rezista o săptămână până la primii bani. La plecare Jose Luis a făcut un gest care mi-a făcut întreaga zi fericită, după ce mi-a dat o plasă cu afișele care trebuiau tăiate și lipite, m-a plătit pe o săptămână în avans, 60 de euro. Pentru mine asta însemna totul. Aveam bani, puteam să mănânc ceea ce vedeam în magazine și nu puteam să-mi cumpăr. Puteam să platesc și chiria la sfârșit de lună.

Întors în apartament am împărțit cu Victor și Esther bucuria mea. Esther m-a felicitat formal însă Victor s-a bucurat efectiv alături de mine și am sărbătorit evenimentul cu o beție cruntă. Diminețile erau diferite. Primeam bani pentru xerox-uri de la Jose Luis cu care mai jonglam și mai rămâneam cu câțiva euro în plus. Mă trezeam la ora la care vroiam pentru că nu aveam program. Primele afișe le-am lipit cu rusine, printre oameni însă după ce mi-am dat seama că nu mă observă nimeni, orice aș fi făcut, a devenit simplu. Lipeam majoritatea afișelor dar nu pe toate. Începuse să îmi placă ceea ce făceam, mereu vedem ceva nou în Madrid, iar de după masa și până seara eram liber.

Deseori venea în apartament un domn spaniol care întreba de Victor. Auzeam discuțiile lor însă vorbeau atât de repede încât prindeam doar frânturi de cuvinte. A venit la scurt timp după aceasta ziua în care totul avea să se schimbe. Poate definitiv pentru fiecare dintre noi. Era proprietarul spaniol al apartamentului care vroia să îl renoveze, Victor închiriasse de la el apartamentul și ni-l subînchiriasse nouă, iar renovarea acestui apartament însemna că noi, cei care locuiam acolo trebuia să ne căutăm un alt acoperiș deasupra capului. Nu aș fi știut despre acestea dacă Victor nu mi-ar fi spus într-o seară rugându-mă să păstrez secretul. Mi-a promis că mă va lua cu el acolo unde se va muta, în apartamentul cumnatului său Juan Carlos, în cartierul Tetuan, alt cartier periferic locuit de emigranți și cu renume prost. Aveam termen două săptămâni ca să eliberăm apartamentul.

Mă obișnuisem acolo, unde la fiecare doua - trei zile mă alăturam ecuadorienilor la o altă beție cruntă, unde îmi puneam perna în cap ca să pot să dorm ori de câte ori Victor și Esther făceau sex cu impresia că nu se aude nimic prin peretele subțire care ne despărțea, unde am înțeles ce înseamnă să îți speli hainele, să îți faci de mâncare, să te zbați pentru ziua de mâine.

Cu fiecare seară care trecea îl vedeam pe Victor tot mai abătut și mai trist. Am aflat cu ocazia altei nopți de beție că în momentul plecării va fi nevoit să o părăsească pe Esther și să se întoarcă la soția și la familia lui. Avea o fetiță pe nume Daniela în vârstă de 2 ani și o soție care se numea Merly, tânără, înaltă și frumoasă. Nu m-aș gândit niciodată că acei doi oameni care erau atât de fericiți împreună și păreau predestinați unul altuia sunt defapt amanți. Esther avea și ea o fetiță în Ecuador unde Victor mai avea cu o altă femeie un băiețel căruia îi trimitea bani periodic. Nu putea accepta să piardă cei mai frumoși ani ai micuței Daniela departe de ea.

Era chinuit între iubirea de nestins pentru Esther și dragostea de tată pentru fiica sa. Acest sentiment îl arunca în fiecare zi în disperare, în întuneric, în neliniște, iar eu eram unul dintre puținii oameni cu care vorbea deschis despre problemele sale. Ziua lipeam afișe în oraș, seara discutam cu Victor despre problemele pe care le avea. Curând a venit ziua plecării. Esther plângea privind la figurinele de porțelan de pe masă. Victor nu spunea nici un cuvânt, era distrus pe dinauntru și am simțit acest lucru tot timpul în care l-am ajutat să încarce bagajele în mașina cu care urma să ne mutăm. Esther a mers la o verișoară de-a sa care locuia în zona La Latina. Bolivienii pe care nu-i puteam suferi nu știu unde au plecat. Abhram și Mabel urmau să vină cu noi întrucât închiriaseră o cameră de la Juan Carlos, cumnatul lui Victor.

Am urcat în mașină, fiecare dintre noi agitat așa cum se întâmplă în fața unui nou început. Nu eram nimic mai mult decât emigranți. Oameni fără o casă a lor, cu slujbe nesigure, cu viitorul intunecat într-o ceață de nepătruns, înghesuiți într-o mașină pentru mutări, învăluiți de noapte cu o mantie pe care eu o vedeam sinistră. În drum spre noua locuință am început să mă gândesc deja la ACASĂ. Trecuse luna, cât urma să mai rămân departe de adevărata mea casă? Nu aveam idee, nu făceam calcule, simțeam doar că ar fi prea devreme să mă întorc acum, eram curios ce îmi poate pregăti viitorul și până unde pot merge.

MADRID, ORAȘUL VICIILOR

Întâlnirile mele cu Jose Luis erau stresante, acele cinci minute în care el întârzia să apară îmi induceau o stare de nervozitate. Făceam sacrificii pentru ca din acei puțini bani să economisesc suma pentru încă o lună de chirie, să o am de rezervă în caz de orice și dependența de un alt om mă indispucea.

Au fost momente în care nu apărea la întâlnire, alerga pe partea cealaltă a străzii ca nu cumva să îl vad și să fie nevoit să mă plătească atunci deși banii oricum mi-i dădea pe toți. Cafeaua o cumpăram odată el, odată eu. Așa i-am propus după ce am observat că el e cel care comandă mereu cafeaua pentru amândoi. Nu-l puteam lăsa să mă vadă ca pe un neajutorat. Deseori îmi spunea că e posibil să nu mai aibă nevoie de mine de săptămâna care vine pentru că nu îl sună suficienți oameni în urma anunțurilor pe care le lipeam. Cred că avea impresia că iau banii și nu lipesc anunțurile însă nu era deloc așa. E devărat că de când începuse să mă streseze în acest fel mă resemnasem cu gândul și lipeam anunțuri doar în stații de autobuz și în jurul gurilor de metrou după care plecam acasă. Dacă ar fi lipsit aceste momente, totul ar fi fost bine pentru că îmi plăcea să mă plimb prin Madrid.

Îmi este greu să îți descriu frumusețea acestui oraș doar în cuvinte. Îmi plăcea totul în acest oraș. Străzile, libertatea pe care o emana aerul, senzația că aici se pot câștiga bani din orice. E adevărat. Singura condiție este să fii pregătit să faci orice. Din păcate eu nu îndeplineam această condiție. Îmi amintesc de dimineți în care coboram la metrou și simțeam miros de marijuana sau hașiș. Și era destul să cobor pe scările rulante după miros ca să-i descopăr sursa. Vreun tânăr anarhist cu părul rasta, cu hainele murdare și

rupte, desculț, vreo gașcă de elevi de liceu trecând țigara de la unul la altul, vreun marocan tolănit pe una dintre băncile de piatră din subteran. Putea fi oricine, toată lumea fuma. Nu era legal însă era o infracțiune permisă tacit. Singura întrebare era ... cum îmi voi face eu rost de iarba?

Pe culoarele de metrou deseori vedeai emigranți, în general de culoare, africani, șezând pe un scăunel sau pe jos, cu o pătură întinsă în fața lor. Pe pătură puteai vedea de la CD-uri cu filme și muzică piratate până la ochelari de soare, curele sau alte lucruri obținute cine știe cum, oferite toate sub prețul lor de magazin.

Orașul era împânzit de autobuze roșii și verzi. Cele roșii transportă călători în oraș iar cele verzi în afara sa. Se putea urca numai pe la șofer, prin față și se cobora mereu pe ușa din spate. Nu existau controlori de bilete întrucât șoferul valida tichetul la urcare. Ei bine, șoferii erau îmbracați cât se poate de decent și exista obiceiul ca pasagerii și șoferii să se salute la urcarea în autobuz. Autobuzele ajungeau în stație la fix, conform programului. Transporturile erau ieftine și bine organizate.

Zonele care îmi plăcea cel mai mult să mă plimb erau Sol, Gran Via, Plaza Mayor, din centrul orașului. Străzile înguste și însozite, clădirile colorate și construite în stil vechi, mozaicul de trecători, miile de magazine, totul ma făcea să ma simt într-un vis ciudat, acel gen de vis pe care îl ai după ce ai fumat prea mult cannabis și realitatea, timpul, totul e acolo, real dar distorsionat. Nu exista nici un spațiu neocupat la parterul clădirilor în tot orașul. Orice locșor de la parter era tutungerie, bar, magazin de haine, de telefoane mobile, fierărie, reparații de pantofi, ceva ce putea să însemne o mică afacere. Toată lumea se ocupa cu ceva și nimeni nu dădea nimic pe gratis. Chiar și cerșetorii făceau ceva pentru a-și câștiga banii. Unii stăteau ore în șir nemișcați, îmbrăcați în

costume, întruchipând un personaj și se mișcau doar când un clinchet de monedă îi trezea din amorțire făcând o reverență trecătorului generos. Alții confecționau scrumiere din doze goale de coca cola, iar cei mai mulți, cântau prin metrouri, trecând cu un portofel deschis printre călători, fără a insista cumva, fără a deranja în vreun fel.

Fiecare vitrină din Plaza Mazor are ceva de arătat, de la cuțite și bricege, degetare, pălării, souveniruri, la porții de calmar, caracatiță, creveți și tortilla expuse în vitrinele de sticlă ale micilor restaurante pline de turiști. E o piață superbă care imi aducea cumva aminte de Piața Unirii din orașul meu. E locul în care zilnic zeci de artiști autohtoni și emigranți se aduna pentru a face portrete pe loc turiștilor curioși. E locul în care bețivii și drogații dorm pe treptele umbrite de bolți și arcade. E o piață a tuturor, un loc rupt din inima Madridului. Tot acolo se găsește și centrul pentru turiști de unde poți obține harta orașului și orice fel de alte informații gratuite, însă nu am intrat decât o singură dată înăuntru. Eram ori prea apatic, ori prea confuz. Din Plaza Mazor poti să alegi orice direcție, pe o rază de 1 kilometru totul e special. În 10 minute poți ajunge la Palatul Regal și Catedrala Almudena, sau în Plaza de Espana unde un hotel imens umbrește statuile lui Don Quijote și Sancho Panza, stropiți de jocul fântânilor arteziene. Traversând Gran Via vei vedea vagabonzi întinși pe jos în fața cazinourilor, reprezentanțe ale marilor firme de îmbrăcăminte, statui parcă poleite cu aur pe acoperișurile clădirilor, contraste din cele mai felurite. Vei găsi sufocant ritmul de viață al orașului. Un tânăr aleargă după autobuz, doi negri se ceartă, o gașcă de adolescenți pasează o țigara de marijuana de la unul la altul sprijiniți de peretele unei clădiri, o femeie își rupe tocul, un copil plânge după o jucărie, altul iese din fast-food cu un hamburger în mână, un turc mătură în fața kebaberiei sale, totul simultan, totul derutant și de

necontrolat. Fiecare zi era la fel de agitată acolo, aproape de Sol. Centrul orașului , Sol, este o intersecție de străzi și străduțe, Puerta del Sol, cheia orașului. Acolo se găsea totul. Orice te-ar fi interesat, oricine ai fi fost, oricare ar fi fost dorința ta avea un preț în Sol. Mă încânta atât de tare să observ încât uneori trecea o oră fără să lipesc vreun afiș pentru Jose Luis, iar eu mă găseam undeva pe o bancă, privind, adesea în gol, înlănțuit de acea mișcare permanentă din fața mea și de abisul atât de adânc al gândurilor mele.

Spaniolii au ca popor câteva trăsături generale. Sunt genul de oameni care își cer drepturile și nu ezită să își arate pe loc nemulțumirea. Nu i-as defini ca oameni răi având în vedere ca nu fac altceva decât să fie atenți la persoana pe care o au în fața ochilor. Cei mai mulți dintre ei sunt după părerea mea rasiști deși par a începe să se obișnuiască cu străinii. Madrilenii au avut mereu parte de coloritul rasial și din câte am realizat pe perioada șederii mele, sunt mult mai permisivi față de emigranți decât spaniolii care locuiesc în orașe mai mici. E un paradox în ceea ce privește nemulțumirea lor, pentru că deși e adevărat că emigranții le-au ocupat locurile de muncă și au contribuit la scăderea drastică a salariilor, au crescut rata infracționalității, tot ei, emigranții, au construit acele orașe prospere și au adus specialiști în toate domeniile pentru Spania.

ÎN TETUAN

Mă mutasem aşadar în Tetuan. Nu mi-a plăcut niciodată acest cartier. Poate pentru că nu vedeam decât emigranți la fel ca mine pe străzi, poate pentru că era exact la polul opus față de cartierul Usera de care mă legasem cumva, sau poate ca nimic în acest cartier periferic nu purta aerul cosmopolit din Sol. Mi s-a părut pur și simplu ostil. Auzisem că noaptea se comit multe tâlhării în acea zonă și că în repetate rânduri oameni au fost bătuți sau chiar uciși de către vreo bandă de derbedei. Mă țineam deci aproape de casă atunci când ieșeam să mă plimb și căutam să nu intru în belele inutile. Aveam de gând să mă mut de acolo cu prima ocazie din acel cartier deci nu am căutat prietenii acolo.

Da, Victor se ținuse de cuvânt și mă luase cu el. Au venit cu noi Mabel, Abhram și un văr al său, un tip solid, înalt, care glumea mereu cu mine și cu care m-am înțeles foarte bine de la început. Victor mi-a spus în seara mutării noastre că vom sta acolo două săptămâni. După care ne vom muta aproape de Usera, lângă spitalul 12 de Octubre unde avea să cumpere un apartament pentru el, fetița și soția sa. S-a oferit să îmi închirieze un pat pe salon la prețul pe care îl plăteam în Usera pe când locuia cu Esther. Am acceptat bucuros.

Apartamentul era al lui Juan Carlos, cumnatul lui Victor și Abhram s-a arătat dispus să îl cumpere la data plecării noastre. Până atunci, Victor, Juan Carlos și eu am locuit în aceeași cameră. Nu mă deranja deloc, nu lipseau glumele și berea, iar eu continuam să mă întâlnesc cu Jose Luis la aceeași cafenea dimineața, în ultima vreme o singură dată pe săptămână.

Duminica am ieșit din bloc și am văzut că pe străzi se așternuse o forfotă neobișnuită. Tarabe împânziseră străduțele laterale, de o parte și de alta. Era faimosul “rastro”, acel târg despre care auzisem că traversează orașul în fiecare zi de duminică. Haine ieftine, desigur chinezești, jucării, vechituri, tablouri, brășări, ceasuri, aur, argint, absolut orice se putea găsi la rastro. Pentru un emigrant cu buzunarul gol e o ocazie minunată de a cumpăra lucruri ieftine, pe care altfel le mai poate găsi doar în magazinele chinezilor. Acea forfotă face parte de ani buni din viața aceluia oraș, este un obicei la fel de împământenit ca și corridele de tauri. Am cumpărat de acolo câteva mărunțișuri pe care aveam de gând să le trimit acasă la frații mei și bucuros de achiziții am plecat la lucru.

În Tetuan am cunoscut-o pentru prima dată pe Merly, soția de drept a lui Victor, într-o împrejurare despre care Victor nu știe nici astăzi. Îmi aduc aminte zâmbind de acea noapte. Juan Carlos dormea pe patul lui. Eu încercam să adorm pe salteaua mea, ca în fiecare noapte asaltat de gânduri. Victor lipsea. La un moment dat ușa camerei s-a deschis încet, cu un scârțâit și Victor a intrat tiptil, trăgând după el o femeie draguță, înaltă, brunetă cu părul lung. Împreună s-au înghesuit lângă Juan Carlos care probabil beat mort nu a simțit nimic. Era întuneric dar tot l-am văzut pe Victor cu coada ochiului trăgând femeia peste el și după foarte puține cuvinte de convingere au început să probeze rezistența arcurilor, acolo, lângă Juan Carlos. Nu mai aveam insomnii. Am adormit pe loc.

Cum eram foarte nesigur de seriozitatea lui Jose Luis, continuam să întreb în stânga și în dreapta despre alt loc de muncă. Făceam totul ca mereu să am o altă porțiță de salvare. Și într-o dimineață Mabel mi-a spus că un cunoscut de-al ei care ia în primire mici lucrări de construcții avea nevoie de un om pentru doua săptămâni și plătea 25 de euro ziua de

lucru. M-am bucurat și a doua zi de dimineață eram la locul stabilit așteptând să vină cel cu care Mabel îmi aranjase să lucrez.

A apărut un bolivian mic, grasuț, însoțit de un tânăr creol cu părul negru și zburlit. Am făcut repede cunoștință și m-au dus la fațada unui bloc de patru etaje, pe care era prinsă o schelă. Cea mai înfricoșătoare schelă de construcții pe care o văzusem până în acel moment. În acea primă zi, mie îmi revenea sarcina de a urca și a coborî schela pentru a aduce materialele sus, pe acoperiș, iar odată ce aș fi terminat munca trebuia să sparg împreună cu ei tencuiala de pe coșurile de pe acoperiș și să-i ajut să tencuiască din nou. La prima vedere nu părea mai dificil decât orice altă muncă și două săptămâni aveam de gând să rezist.

Cei doi au urcat pe schelă până când au ajuns pe acoperiș. De acolo mi-au strigat să le urc materialele....o găleată în care erau câteva ciocane și dălți. Am privit schela de jos în sus. Nu avea trepte despărțitoare decât la ultimul nivel. Am început să urc cu grijă. Nu mă temeam că s-ar putea să cad, nu mă interesa atât de tare cât gândul că dacă mi s-ar fi întâmplat ceva ai mei acasă ar fi avut un șoc. Nu îmi plăcea deloc cum în timp ce urcam degetele aveau tendința să îmi alunece de pe barele de metal din cauza transpirației. Nu exista nici măcar o coardă cu care să fiu legat. Aveam de ales între a urca prin interiorul schelei sau prin exterior și am preferat prima variantă pentru că psihologic aveam senzația că sunt mai protejat. Mă gândesc și acum la zecile de morți anuale înregistrate în Spania din cauza condițiilor inumane de lucru. Atâta timp cât nu ai acte, nu interesează pe nimeni dacă în următoarea clipă nu mai ești. Nu ești cu nimic deosebit de sutele de mii de emigranți aflați în aceeași situație. Ești parte dintr-o statistică, un număr aleatoriu. Cazi de la etaj, dai colțul, se spală după tine, ești adunat, împachetat și în cel mai

fericit caz repatriat pentru că statul spaniol nu suportă aceste cheltuieli. Chiar îmi aduc aminte că de câteva ori am văzut anunțuri în oraș cum că se strâng bani de la cei cu suflet bun pentru repatrierea unor români decedați în felurite circumstanțe.

Revenind la ziua aceea, am ajuns la ultimul nivel al schelei și pentru a mă putea ridica pe acoperiș lângă cei doi a trebuit să mă sprijin în coate de marginea blocului și să mă ridic în sus trăgându-ma pe coate, pe sub scândura despărțitoare a schelei, cu picioarele spânzurându-mi în gol. Am reușit să aduc materialele, ajutat și tras de umeri de cei doi bolivieni. Trebuie să spun că erau cel puțin 40 de grade C și totul ardea. Uneltele, smoala de pe acoperiș, plasticul sticlei în care aveam apă deja fiartă. Am început să spargem cu dalta tencuiala din jurul coșurilor de pe bloc și în acea căldură infernală fiecare minut părea oră. Nu știu nici acum cum a trecut acea zi, cu urcări și coborâri pe acea schelă blestemată, dar a trecut. La plecare am abandonat acolo hainele de muncă, într-un beci și nu m-am mai reîntors a doua zi. Nu am primit banii pe acea zi pentru că nu puteam fi atât de nesimțit încât să apar și să-i cer din moment ce mi se explicase clar că se plătește la săptămână. Așa că am revenit la vechea mea slujbă. Nu pierdusem mare lucru. Jose Luis nu avea de unde să știe că nu lipisem afișe în acea zi.

Când îmi era foame nu mă sfiam să iau din mâncarea celorlalți colegi de apartament. Și asta pentru simplul fapt că ei de dimineață plecau la lucru iar eu rămâneam singur stăpân pe tot. Nu trebuia decât să deschid frigiderul și să văd cine are iaurturile de fructe așezate asimetric, cine are mai mult suc, cine nu va sesiza că mi-am băgat și eu mainile pe acolo. Cartofi aveam la discreție pentru că ei obișnuiau să curețe cartofi din sac. Astfel devenise un obicei ca în fiecare zi să mă ospătez împăratește. Trebuia doar să am grijă să duc

resturile la gunoi afară din bloc. Începusem chiar să mă simt bine, senzația de foame devenise o amintire.

În acea perioada s-a întâmplat ca într-o dimineață să mă trezesc încuiat în apartament. Abhram uitase de mine când închisese ultimul ușă. Iar eu nu puteam lipsi de la întâlnirea cu Jose Luis. Nu știam ce să fac. Am privit pe balcon în jos. De la etajul I nu ar fi fost complicat să cobor pe țeava de gaz, dar de vis a vis, de la geam, o femeie mă privea curioasă. Nu aveam acte și nu puteam risca să anunțe poliția. Am luat șurubelnița și am desfăcut yala. Așa am reușit să ies, lăsând ușă închisă de formă. La urma urmei puteau fi fericiți că nu i-am jefuit. Și așa nu mă băgaseră în seamă când i-am sunat să le spun că sunt închis în casă, ba chiar lui Abhram i s-a părut amuzant.

Am plecat să vorbesc cu Jose Luis care m-a așteptat cu alte amenințări cum că va renunța la serviciile mele dacă în următoarele zile nu îl vor suna clienții.

Seara Abhram mă aștepta cu o falcă în cer și una în pământ pentru că-i distrusesem un mâner de clanță fără să îmi dau seama. I-am promis că-i cumpăr unul, ceea ce am și făcut, am căutat în rastro până am găsit un mâner asemănător cu cel pe care îl stricaseam și l-am montat cu o zi înaintea plecării, dar astfel încât să țină doar câteva zile. Și cum era primul meu mâner de clanță montat vreodată, nu avea cum să țină mai mult.

Victor și cu mine am plecat pe nesimțite, ca să spun astfel, fără să-i plătim vreun euro lui Abhram, care devenise între timp proprietar al apartamentului.

Ulterior am aflat că la câteva zile de la plecarea din Tetuan, Abhram a rămas cu mânerul de la clanță în mână, urlând a neputință. Am zâmbit cu răutate.

BARRIO DE SAN FERMIN

Strada Carrabelos numărul 7 dacă îmi aduc bine aminte, etajul 7. În fața blocului un părculeț mic cu câteva bănci, leagăne și topogane pentru copii părea a fi un mic paradis al ecuadorienilor bețivi care se adunaseră să bea bere cot la cot cu nevestele, să scuipe și să înjure viața de emigrant. Am apucat să observ asta într-o fracțiune de secundă pentru că împreună cu Victor și Juan Carlos care o perioadă avea să locuiască împreună cu noi, am urcat în apartament.

Apartamentul era o bijuterie. Imposibil de comparat cu cel din Usera. De o curățenie impecabilă, cu mobilier nou, cu canapele normale, cu gresie pe jos în loc de parchet care sare la fiecare măturare. Eram mulțumit de locul în care urma să îmi petrec următoarele cine știe câte săptămâni. Desigur ca această reușită trebuia sărbătorită așa că împreună cu alți câțiva prieteni de-ai celor doi, am organizat o altă beție memorabilă pe muzică ecuadoriană, am râs, am uitat de toate pentru câteva ore și am dormit întinși pe jos, inerți pe gresie printre sticle goale.

A doua zi când m-am trezit nu mai era nimeni în jurul meu. Camarazii de pahar dispăruseră la lucru iar Victor se învoise ca să își poată aduce acasă fetița și soția. Am plecat și eu să lipesc afișe pentru Jose Luis. Când m-am întors am văzut ca Victor are o fetiță adorabilă. Micuță, creolă, frumușică foc. Merly, soția lui Victor, avea vârsta mea. Era un copil încă. Privind-o am înțeles că Victor va fi de acum nefericit pe plan sentimental. Dar poate micuța Daniela va reuși să compenseze această nefericire cu zâmbetul ei.

Zilele treceau. Victor avea o cameră în care stătea cu familia, Juan Carlos avea o altă cameră și căutau chiriaș cu

care să o împartă, rămânea o cameră liberă pentru care de asemenea se căuta chiriaș și în care puteam să dorm nestingherit până se ocupă și, eternul meu pat de pe salon. Intrasem deja în lunile caniculare de vară și totul se schimbase. Eram total adaptat la noua mea viață după aproximativ 3 luni în care m-am simțit groaznic. Cunoșteam deja orașul destul de bine. Știam care sunt locurile care trebuie evitate. Știam deja ce mâncare îmi place și ce pot să gătesc. Mă obișnuisem să pun hainele la spălat în mașină, să le scot, să le întind pe sfoară la uscat și să nu fac nimic din ceea ce ar putea deranja pe cineva în jurul meu. Aveam doar de așteptat. Nu reușeam să strâng bani. Eram la limită cu banii și aveam nevoie de fiecare euro.

Surpriza cea mare a avut loc atunci când la următoarea întâlnire dintre mine și Jose Luis, mi-a spus că nu mai are nevoie de mine pentru că soția sa a fost la un pas de a fi încarcerată pentru că mai oferise ceva de lucru unui puști de culoare care nu avea acte. Nu știu nici acum dacă a fost cu adevărat așa sau fusese doar o minciună de moment pentru a scuza într-un fel gestul său, cert e că rămpsesem fără slujbă. Din fericire cu eforturi enorme reușisem să economisesc o sumă mică cu rolul de a mă salva din astfel de situații la nevoie. Eram de-a dreptul scârbit când îmi aminteam de primele zile în Spania. Umblasem peste tot după o slujbă. De la un capăt la celălalt al orașului pe unde emigranții vorbeau despre firme care angajează oameni fără acte. Îi invidiam pe cei care deja se angajaseră deși îi vedeam în fiecare dimineață trăgând după ei un cărucior pentru cumpărături din cele cu două roți, plin cu reclame publicitare pe care trebuiau să le lase în cutiile poștale în fiecare bloc din zonele în care fuseseră trimiși de către firma angajatoare. De fiecare dată când am fost să vorbesc cu patronul unei astfel de firme m-am întâlnit la sediu cu zeci de emigranți care așteptau același

lucru, în condițiile în care era nevoie de oameni doar dacă lipsea unul dintre cei deja angajați, deci numai pentru o zi, pentru 20 de euro. Și totuși în Madrid, cu acei 20 de euro se poate subzista o săptămână, cu 2 euro și câțiva cenți pe zi se poate mânca o pâine cu cremă de brânză topită sau alte produse ieftine, variante sunt suficiente pentru cei care știu să se orienteze. Cele mai ieftine magazine alimentare se numesc DIA, MERCADONA, LIDL, urmate de magazine alimentare mai scumpe ca AHORRA MAS, CAPRABO sau faimosul EL CORTE INGLES care avea un raion destinat cumpărăturilor de alimente. O alta alegere bună pentru cumpărături era CARREFOUR pentru cei care aveau posibilitatea să ajungă la unul dintre ele.

Cunoșteam deja bine produsele. Știam să cumpăr ceea ce era ieftin și mult. Aflasem pe propria piele că ies mult mai ieftin cu mâncarea gătită decât cu cea din conserve motiv pentru care îmi cumpărasem o tigaie. Urma să cumpăr rar ulei și trăiam cu cartofi, ouă, ciuperci din conservă, iar când îmi permiteam câte un moft, calmar, caracatiță, pește, mușchi de crab, creveți și iaurturi de fructe. Laptele era atât de ieftin încât îmi puteam permite să beau în fiecare zi, ceea ce și făceam. Nevoia te învață să te adaptezi. Ajungi să descoperi că poți face lucruri la care nu te așteptai din partea ta. Iar adaptarea te schimbă, te definește mai bine ca om.

MUNCA LA CÂMP

Nu am să uit niciodată ziua în care cineva mi-a dat un pont de care aveam mare nevoie. Se căuta un om care să lucreze la câmp timp de trei zile plătite cu 30 de euro fiecare, Ar fi fost 90 de euro care pentru mine însemnau încetarea problemelor pentru câteva zile. Dar acel loc în care urma să muncesc se afla în San Martin de la Vega, sătuc pe care îl mai vizitasem înainte, însă ultima dată fusese cu o lună în urmă. În acele trei zile urma să fiu treaz la ora 6, să mă întâlnesc cu spaniolul care avea să mă ducă la lucru. Problema era că nu aveam unde să dorm. Am procedat conform firii mele și fără să acord mare importanță acestui aspect am mâncat bine și am urcat în autobuz. Am ajuns seara într-un parc, m-am așezat pe o bancă și am început să caut cu privirea un loc în care aș putea să mă aciuiesc neobservat până dimineața. Și BINGO ! Ce alt loc mai potrivit decât căsuța toboganului. Era la înălțime, suficient de spațioasă pentru a-mi permite să dorm ghemuit și discretă în noapte. În plus mă îndoiam că acolo voi fi deranjat. Trebuia doar să aștept să plece acasă toți cei din parc, iar asta avea să de întâmple după ora două noaptea, din cauza căldurii sufocante.

M-am plimbat pe străzi, locul mi se părea rupt din povești. Era pur și simplu frumos, aerul acela vagabond, povestea în care mă găseam, totul părea rupt de realitate. Orele au trecut, noaptea a învelit parcul și eu am urcat în tobogan, m-am acoperit cu o bluză și am adormit, făcând abstracție de drogații care veniseră să mă întrebe dacă nu am cocaină să le vând și de sirenele mașinilor de poliție care se auzeau în depărtare.

Dimineața, m-am trezit cam șifonat și am plecat spre locul de întâlnire să-l aștept pe spaniol. Eu pe el, nu invers, este foarte

important acest aspect atunci când destinul tau e cumva dependent de un om, un simplu om, cu sângele la fel de roșu ca și al tău.

Munca la câmp a fost un calvar, eu nefiind obișnuit cu așa ceva, iar spaniolul imi repeta din două în două minute că „nu funcționez cum trebuie”. Nenorocitul ! Doar știam asta și singur. Mă topeam în soare în mijlocul unei plantații aride de pătrunjel, irigată la nivelul solului cu furtune, deci nu aveam cum să mă răcoresc, iar dacă m-aș fi oprit riscam ca a doua zi să vină altcineva în locul meu. Minutele păreau ore. Totul ardea, absolut totul, tricoul meu, secera cu care tăiam buruienile, tălpile mele în adidași, noroiul pe care îl forma apa care curgea lent din furtune era fierbinte. La sfârșitul zilei aveam cu 30 de euro mai mult, beam o bere rece într-un bar infect și răcoros, mă gândeam că mâine calvarul se va repeta, apoi poimâine, după care se va sfârși. Da, se va termina. Nu am apucat însă cea de-a treia zi. Se vede treaba că lucram atât de prost încât a treia dimineață m-a mințit că i s-a stricat tractorul și mă cheamă după ce îl repară. Cum de tractor ne foloseam ca să ajungem la câmp, era o minciună foarte potrivită. Chiar nu conta. Fuseseră două zile de iad și liniștit mă puteam lipsi de o a treia, iar nopțile petrecute în căsuța toboganului din parc începuseră deja să mă plictisească.

CARTERRO COMERCIAL

Într-o dimineață am așteptat să mă întâlnesc cu emigranții care lucrau în publicitate și la scara unui bloc am reușit să vorbesc cu un băiat. Așa am primit o adresă la care trebuia să merg și un număr de telefon. Eram mai liniștit acum. Aveam ceva. Am sunat, mi s-a confirmat că pot să trec pe la sediul firmei a doua zi de dimineață și am plecat imediat să caut adresa ca să nu întârziu cumva a doua zi când fusesem chemat. Am cautat sub soarele arzător toată ziua. Am întrebat în stânga și în dreapta, locul părea de negăsit. Abia spre seară am descoperit o străduță mică, pierdută între blocuri. La numărul indicat o poartă de garaj din metal ascundea ceva de privirile indiscrete. Aveam să aflu de dimineață.

La ora 7 eram acolo. Pe tot drumul spre acel loc am văzut în fața și în spatele meu tineri tragând după ei cărucioare pe două roți de care erau atașate cutii de carton. Nu am vorbit cu nimeni, nu era nimeni suficient de sociabil la acea oră. Poarta s-a deschis și la câteva minute după ce au intrat ceilalți am fost și eu invitat înăuntru. Era un depozit. Peste tot erau fluturași publicitari și afișe, așezate în calupuri, sute de mii de afișe care făceau reclamă la pizza. Am fost chemat în fața sefului și scurt mi s-a explicat care este datoria mea, salariul la care mă pot aștepta, adică 500 de euro lunar și programul de lucru. Lipsa actelor necesare pentru muncă legal nu erau o problemă în acel loc. Am acceptat imediat. Seful era un ecuadorian cu nas acvilin și buze subțiri. Se numea Pedro. Inspira respect pentru că era acel gen de persoană care nu face compromisuri. Louis, ajutorul lui, era însă o rămă, acel gen de țăran pomenit șef peste noapte care își vărsa frustrările pe un grup de tineri descurajați de viitor departe de țările lor. Îmi aduc aminte că la un moment dat,

când acest loc de muncă devenise o amintire, m-am întâlnit cu un coleg de lucru, bulgarul Petcov și i-am propus să-l așteptăm odată pe Louis când pleacă de la muncă și să-l batem măr. Dar Petcov mi-a spus că acesta este un lucru pe care vrea să îl facă singur și să se bucure astfel de toată satisfacția. Revenind la momentul acela ... eu nu am primit cărucior, mi se spusese să vin cu ghiozdanul. Am fost repartizat într-o grupă și ghiozdanul mi-a fost umplut vârf cu fluturași publicitari până când a început să pârâie din toate cusăturile. Ziua abia începuse și eu intrasem în cele trei zile de probă care mi-ar fi garantat slujba. Eram trei în acea grupă, iar șeful grupei era un ecuadorian scund de vârsta mea. El avea să decidă după trei zile dacă sunt apt pentru acea slujbă. În caz contrar aș fi primit jumătate din banii care se plăteau în mod normal pentru trei zile de lucru și as fi fost trimis acasa.

Am pornit deci să împărțim publicitatea pe străzi, în zone determinate clar pe hărțile noastre. Eram mereu împreună deci nimeni nu ar fi îndrăznit să arunce publicitatea la gunoi. În plus, în afară de posibilele echipe de control care se puteau afla în urma noastră, la sfârșitul programului trebuia anunțat depozitul, de la un anume telefon public corespunzător fiecărei zone și astfel Pedro localiza cu precizie zona din care s-a efectuat apelul.

Micul ecuadorian a început să ne explice cum trebuie să sunăm la interfon pentru a intra în clădiri și a lăsa corespondența în cutiile poștale. Nu puteam evita acest lucru, fiecare bloc ocolit ar fi însemnat penalizări din salariu. Sunam la câte 10 apartamente odată și spuneam „CARRTERO”, adică poștașul, pe cât posibil repede pentru a nu ne lăsa trădați de accent. Madrilenii, sătuli de emigranți, pot fi foarte insensibili, totul depinde de circumstanțele prin care-i cunoști. Sunt, din punctul meu de vedere, chiar puțin

mai latini decât noi românii și dacă ar fi puși în situații limită cu siguranță ar demonstra ușor acest lucru.

Sub soarele infernal, cu pantalonii lipiți pe noi de transpirație, ne opream în fiecare loc în care se găsea apă. Acea gură de apă era pe atunci mai bună la gust decât nectarul. Și am lucrat așa trei zile. Trebuie să mă crezi că este istovitor, se poate compara cu munca la câmp, imaginează-te sub soare, urcând și coborând pe străzile încinse ale Madridului, încercând să scapi de povara kilogramelor din spate.

Trecusem testul, ecuadorianul mă păstrase în echipă, în acest timp scurt, vorbind sincer, ca de la om la om, ne împrieteniserăm. Avea o fetiță mică, de un anișor și o soție mai mică decât mine ca vârstă. Mereu am respectat acest popor, acești oameni atât de prietenoși, de buni, de calzi.

A patra zi, în timp ce mă aflam la lucru pe străzi, obosit de insultele unor locatari enervați, am primit un apel. Am răspuns, am auzit la capătul celălalt al firului că mi se propune o slujbă și ...am închis. Eram cumva scârbit de aceste propuneri, eram sătul să mai ascult dorința altui om de a mă exploata prezentându-mi totul ca și cum mi-ar face o mare favoare. Îmi era pur și simplu scârba. Și totuși... curiozitatea încolțise în mintea mea. Am sunat la acel număr de la primul locutoriu apărut în drum. Mi-a răspuns un bărbat cu o voce calmă, liniștitoare și s-a prezentat Angel. Mi-a spus că este vorba despre un loc de muncă în weekenduri, într-un mic restaurant de comenzi la domiciliu în care se prăjeau pui. M-a invitat să merg în următorul weekend în restaurant ca să vorbim și să înțeleg mai bine despre ce era vorba.

Viața nu e deloc ciudată, e simplă, doar uimește uneori prin felul de a aranja lucrurile pentru fiecare dintre noi. În urmă cu două luni vizitasem sătucul San Martin de la Vega și în acea zi petrecută acolo, am lipit în treacăt unul

dintre bilețelele mele prin care obișnuiam să îmi caut de lucru când locuiam în Usera. Omul văzuse acel bilețel și păstrase numărul de telefon ca să mă sune în acel moment.

În acel moment, deși mai lipseau ore bune până la terminarea programului, m-am pierdut de ceilalți și am plecat spre casă cu ghiozdanul plin de fluturași publicitari. Nu mi-a mai păsat nici de banii pe care trebuia să-i iau, aproximativ 100 de euro, pentru că am preferat să mă lipsesc de discuțiile aferente. M-am întors în apartamentul lui Victor și epuizat, m-am întins la televizor după ce am pus la prăjit o delicioasă porție de cartofi. Nu conta că nu mai aveam bani, că trebuia să-i plătesc lui Victor chiria, că până la următorul weekend lipseau zile bune, experiența îmi arătase că rezultatele bune vin atunci când îți faci cât mai puține griji. La urma urmei, puteam să jefuiesc mâncare din frigider fără să se observe, și o bună bucată de vreme am mâncat din cartofii celor din casă cât timp ei se aflau la lucru.

ROMÂNII DE PE STRADA CARABELLOS

Seara am coborât singur în fața blocului și m-am așezat pe una din băncile din parc. Cea de lângă era ocupată de un grup de tineri gălăgioși care glumeau când în românește când în spaniolă. O voce m-a întrebat dacă sunt și eu român și am răspuns că sunt. M-au invitat să stau cu ei și i-am putut vedea mai bine. Erau băieți și fete, frați și surori, după cum spusese din Teleorman. Ei și un amic de-al lor din acel bloc, un băiat scund dar bine făcut, din Codlea, de lângă Brașov. Dan mereu mi-a lăsat impresia de șmecheraș alunecos, însă fără doar și poate, Dan m-a ajutat la un moment dat enorm. În acea seară am rămas afară până târziu, le-am povestit aventurile mele, am ajuns să-i cunosc, m-am plimbat cu ei prin parc, în plus începuse să îmi placă una dintre fete însă frații lor erau mereu cu ochii pe ele. Când au aflat de greutățile pe care le întâmpinam, mi-au dat vreo 40 de euro împreună, bani cu care puteam să mănânc bine două săptămâni, iar la plecare, fata despre care vă vorbeam mi-a mai dat 10 euro. Nu am vrut să accept acei bani, deloc, nici un cent din cei 50 de euro, mă simțeam foarte prost, însă au insistat motivând că lor Dumnezeu le va da mai mult. Făceau într-adevăr parte dintr-o sectă religioasă și dacă până în acel moment aveam o părere extrem de proastă despre acești oameni, am realizat că îmi este interzis să generalizez. Dan mi-a promis că mă cheamă să lucrez cu el la montat tavane false timp de o săptămână. Și s-a ținut de cuvânt. La fiecare masă de prânz împărțea cu mine mâncarea lui. Mă plătea foarte mult pentru ceea ce făceam. Avusesem la început o îndoială, credeam că nu îmi va da nici un ban, așa cum făceau atâția români în Madrid cu confrății lor, dar îl judecasem greșit. Indiferent care ar fi fost păcatele lui, mie îmi făcuse un

mare bine, astfel am avut bani pentru chirie și pentru mâncare și pot spune că a existat un moment în viața mea în care câțiva români, s-au purtat cu mine ca și cu un frate. Pe Dan am început să îl cunosc mai bine și uneori ne vedeam chiar dacă nu mai lucram cu el. Mi-a arătat fotografia duhovnicului său, am vorbit despre religie, despre bine și rau, am înțeles că fiecare om este responsabil și în general conștient de masca pe care o poartă și pe lângă aceasta, singurul în măsură să judece dacă trebuie sau nu să poarte o mască.

Românii aceștia continuat să mă invite la masă în casele lor, până când eu nu am mai putut să mă complac în această situație prea greu de acceptat pentru orgoliul meu nemăsurat. Încet și cu siguranță din cauza mea, relațiile s-au răcit, însa nu i-am uitat, ei sunt acolo, în trecutul meu, parte din acel Madrid de atunci, parte din mine.

GANDURI PARANOIDE

Ce ganduri îți trec prin minte atunci când ești singur? Atunci când între patru pereți te afli doar tu și în mintea ta auzi acea voce de care nu poți scăpa, acea voce care contrazice sau aprobă tot ceea ce faci, acea ciudată existență parcă independentă de tine și în același timp parte din tine, gandurile tale prind viață înspăimântătoare la început, apoi firești, pentru ca în cele din urmă să se topească în apatie.

Seara se adună toate cele de peste zi, cele din trecut, cele pe care le ții adânc îngropate în tine. Le aduce liniștea, sau poate fumul de țigară. Simțeam gudronul cum scrâșnea în tutun în timp ce trăgeam cu nesaț în plămâni. Uneori era Marlboro, alteori era hașiș, doar serile păreau a fi la fel. Țigări și sangria. Multă sangria, cumpărată din alimentarele Dia, o licoare ieftină și delicioasă. Vedeam de pe fereastră ultimele autobuze care plecau în ultimele curse din acea zi. Duceau cu ele mii de destine, exista o destinație pentru fiecare și totuși mii de destine oarbe, la final, acolo unde se trage linie și nu mai contează decât fapta. Mă întrebam deseori pentru ce toate astea? Ce lipsea defapt? Ce sentiment bizar de desprindere de toate te încearcă atunci când ești plecat de lângă tot ceea ce cunoști! Uneori aveam câte un moment revelator: EU AM O FAMILIE ! CASA MEA E DEPARTE ! Și lucrul acesta mă pune pe gânduri, mi se părea incredibil. Gânduri negre mă bântuiau. Dacă de mâine ei vor dispărea definitiv? Toți ! Iar eu mă voi trezi în continuare, neputincios, aici departe, conștient doar de absența mea dintre ei. Dacă de mâine voi regreta fiecare minut al vieții mele până la sfârșit. Aceste gânduri sunt cel mai greu de alungat, mai ales când singur te suspectezi de nebunie. Singurătate ! Știi ce înseamnă ? Îmi cumpărasem un

briceag, îl purtam la mine, începusem să văd totul ca pe un joc, zilele trecute am fost gata să-l însemnez pe piept pe tânărul care m-a jignit și asta fără nici o remușcare, fără nici o teamă. Cunoșteam atât de bine rețeaua de metrou, aș fi putut să dispar în mulțime fără nici o problemă și să-l las acolo sângerând, regretând că mi-a vorbit. Dar nu am făcut asta. Procedasem corect oare? Dacă da, de ce simțeam oare furie? Mă simțeam neîmplinit pentru că nu o făcusem. Remușcări? O, da ! Remușcări o mie. Pentru ca m-am îndoit uneori de existența lui Dumnezeu. Pentru că nu mă rugasem de luni de zile. Pentru că nu am trimis suficienți bani acasă. Pentru că am întors spatele celor care mă ajutaseră. Pentru că mă preocupa tot mai mult să am buzunarele doldora de euro. Pentru că priveam majoritatea personajelor feminine apărute în acea perioadă în viața mea, indiferent de context, ca pe potențiale obiecte sexuale și nimic mai mult. Pentru că sistemul meu de valori se spărsese în mii de bucăți și eram liber, dezlănțuit. Pentru că scopul începuse să scuze mijloacele din ce în ce mai des. Începusem să le vorbesc despre libertatea deplină prietenilor mei. Despre cum fiecare om este în viață datorită bunăvoinței celor din jur, a anonimilor de pe străzi, pentru că în realitate, nu există legi, nu au o putere reală, sunt doar o barieră de aer între om și instinctul său natural. Pentru că mă transformam într-o fiară cu ochii împăienjeniți de ură și nebunie. Umbrele prindeau formă noaptea pe tavan, chipuri hidoase, luciferice. Contopiri de figuri geometrice , oase, pământ însângerat, cai negri alergând cu ochii roșii, șobolani, demoni. Ganduri...peste gânduri...un amalgam de necontrolat, seară de seară, până când somnul se îndura de această minte chinuită.

O REÎNTĂLNIRE NEAȘTEPTATĂ

Dimineața m-a trezit telefonul. Era Jose Luis. M-a întrebat în graba sa caracteristică dacă pot să vin urgent la cafeneaua din strada Ibiza. I-am spus că voi fi acolo într-o jumătate de oră. Mă uram. Depindeam de o persoană, de un om cu sângele la fel de roșu ca și al meu, de cineva care la fel ca și mine ar fi putut sfârși penibil sub roțile vreunui camion. Fapt: liniștea mea depindea de bani. Iar banii pe care-i aveau depindeau de alegerile pe care urma să le fac. Știam că la fiecare pas trebuie să aleg și mă întrebam deseori cum ar fi fost dacă aș fi ales exact opusul. Cu aceste gânduri alergându-mi prin minte, hipnotizat parcă și cu privirea ațintită într-un punct în gol, așteptam ca metroul să mă ducă spre cafenea.

Acolo, ca de obicei ne-am întâlnit pe colțul străzii și am intrat împreună. După ce a comandat două cafele cu lapte, Jose Luis m-a întrebat dacă mai sunt interesat să lucrez pentru el. Am acceptat fără să mă gândesc prea mult să-mi reiau locul de muncă. Trebuia să-mi calc pe orgoliu în această situație. În timp ce ne sorbeam cafelele cu lapte, telefonul lui Jose Luis a sunat și l-am putut vedea afișând o figură îngrijorată. A încheiat convorbirea, m-a privit și mi-a spus că trebuie să merg eu la unul dintre clienții firmei să-i instalez windows-ul pentru că el are o programare într-un alt loc. Trebuia să amân măcar clientul până când Jose Luis ar fi putut ajunge la el. M-am fâstâcit, eram emoționat, nervos, m-au trecut toate apele, dar am plecat spre client. Si după o oră de lucru, am rezolvat toate problemele acestuia. Clientul l-a sunat pe Jose Luis și m-a lăudat, arătându-se încântat. Iar Jose Luis mi-a spus în a doua dimineață că din acel moment vom lucra altfel, voi fi ajutorul lui. Urma să învăț multe despre calculatoare. Devenisem subit depanator PC. De acum

trebuia ca în fiecare dimineață să mă întâlnesc cu Jose Luis. Primeam doi clienți pe zi. Uneori trei sau chiar patru. Îmi făceam programul în funcție de ei. Era lejer, mai lejer decât m-as fi așteptat vreodată. De pe urma unei reparații mă puteam alege cu minim 30 de euro. În medie câștigam 60 de euro pe zi, dar nu fiecare zi era una fericită. Nu aveam un venit fix. Nu puteam rămâne cu toți banii, o parte ajungeau la Jose Luis, lucru firesc de altfel. Aveam acum bani suficienți pentru chirie, mâncare și capricii. Totul datorită unei întâmplări neașteptate. I-am plătit chiria lui Victor. Mi-am umplut partea mea de frigider cu mâncare. Lucrurile s-au schimbat peste noapte în bine, foarte curând aveam să merg în San Martin de la Vega să-l cunosc pe Angel, cel care îmi oferise un loc de muncă în micul său local. Și totuși, lipsea ceva, era în mine o neliniște, o senzație de saturație. Eram mult, mult prea singur.

EDY

Mă săturasem să vorbesc spaniola mereu. Nu pentru că mi-ar fi displicut, îmi plăcea mult acea limbă pe care o stăpâneam deja foarte bine, însă o asociază cu toate greutățile de până atunci. Încolțise în mine gândul de a locui cu români, sau măcar de a avea în casă un român, poate un coleg de cameră. Acum că banii începuseră să nu mai fie o problemă, puteam să mă gândesc la o cameră a mea, chiar dacă închiriată împreună cu încă o persoană. În apartamentul lui Victor însă, mai era un singur loc liber de închiriat, în cameră cu cumnatul său, Juan Carlos. Cu toate acestea am făcut anunțuri și le-am pus prin locuire în care umblam ziua. Scrisesem în românește că îmi caut un coleg de cameră. Și la scurt timp, a sunat un băiat, căruia i-am spus că momentan există un singur loc în apartament. El s-a arătat interesat, ba chiar am stabilit să ne întâlnim la o bere și să vorbim, să-i povestesc despre condițiile din apartament și să-i dau mai multe detalii. Era OK. Pe de o parte, îl ajutam pe Victor cu un chiriaș, pe de alta pe mine, căci așa fi avut cu cine să mai schimb o vorbă în românește, să povestesc despre lucruri comune, firești numai pentru români.

În acea seară am plecat cu trenul spre gara Pozuelo, din apropierea Madrid-ului și acolo l-am recunoscut pe om după șapcă. Era un puști de vârsta mea, cu o figură destul de ageră la prima vedere. S-a prezentat Edy. După ce i-am povestit despre viața din apartament între sud-americiani, a acceptat să vină să vorbească cu Victor. I se părea interesant pentru că stătuse până în acel moment numai între români, exact ceea ce eu evitasem să fac. Ajunsese în Spania cam în același timp cu mine, însă vorbea spaniola destul de prost și spunea că viața între sud-americiani îl va ajuta să vorbească

limba corect mai repede. Nimic mai adevărat, la mine funcționase de minune și nu căpătasem accent sud-american ci după spusele lui Jose Luis aveam un accent bizar, o combinație de slavonă și franceză.

Victor l-a primit pe Edy cu toată ospitalitatea sa, l-a invitat să rămână chiar din acel moment și așa a și fost. Numai că în scurt timp, noul meu tovarăș de apartament s-a dovedit a fi puțin mai ciudat decât mine.

Era din Fieni după spusele lui, de undeva din apropierea orașului Târgoviște. cunoștea toate speciile de pești, pescuitul era viața lui. Uneori pleca la pescuit pe râul Manzanares, în locuri ferite de ochii oamenilor și apărea cu crapi uriași în plase. Crapul este în Madrid cel puțin, un pește considerat murdar motiv pentru care nu îl pescuia nimeni. Poate și pentru că se scâldea în așa zisul canal colector al orașului. Carnea avea ce-i drept un miros de nămol, dar gustul era bun așa că nu ne-am făcut prea multe probleme. Iar Edy nu avea nici o problemă în a împărți cu mine și în scurt timp am devenit buni amici. Omul avea totuși câteva tabieturi cel puțin bizare. Pe lângă aceasta era de o încăpățănare copilăroasă. Uneori primea sfaturile mele ca pe o mană cerească. Credeam că glumește. Nu era interesat de lucru. Lucra când avea unde. Niciodată nu aduna bani. Își satisfăcea orice capriciu și nu ezita să scoată pentru aceasta ultimii bani din buzunar. Spunea că trebuie să se bucure de ei, altfel îl poate călca o mașină a doua zi și totul a fost în zadar. Drept sa fiu, comportamentul acesta haotic al său m-a influențat și pe mine. Am început să acord mai multă importanță capriciilor mele. Era acel amic cu care puteam vorbi în limba mea despre orașele noastre, despre mașini, femei, filme și spre nefericirea mea, despre pescuit. Nu puteam intra în detalii prea profunde însă era suficient. Și zilele treceau mai ușor astfel. I-am povestit multe și mi-a povestit multe. Îmi

aduc aminte acum o experiență trăită pe vremea când locuiam în Usera și nu aveam o slujbă. Nu mai țin minte exact în ce circumstanțe dar știu că ieșind odată seara la plimbare prin părculețul cu palmieri, au intrat în corbă cu mine câțiva români. Aflaseră de la o româncă despre existența unui hotel care se construia în apropierea zonei Plaza de Castilla și acolo pare-se era nevoie de muncitori fără acte. Asociat cu constructorul era se pare un român, un anume Niculaie. Mi s-a propus ca a doua zi dis de dimineață să mă întâlnesc la metrou cu cei doi bărbați cu care vorbeam, să căutăm hotelul și să încercăm să ne angajăm acolo. Într-adevăr, ne-am întâlnit cu toții în dimineața următoare. Unul dintre bărbați era un om simplu, de la țară, care venise orbește cu soția în necunoscut, se treziseră fără slujbă, cu banii pe terminate, într-o lume străină. Ecuadorienii de la care închiriaseră o cameră îi păsuiau cu chiria și-i ajutau cu mâncare. Celălalt era un brașovean. Venise cu gânduri mari și nu avea de gând să plece din Spania decât realizat sau între patru scânduri, după spusele lui. Lăsase acasă o soție și un copil mic. Împreună am băjbâit prin oraș mai mult de două ceasuri în căutarea aceluia hotel care părea să se ascundă de noi. În cele din urmă l-am găsit. Muncitori se învârteau în toate părțile. Am vorbit cu un român care turna cimentul și acesta ne-a dus în fața unui superior care ne-a dat în primirea unei echipe fără prea multe vorbe. Ne notase doar numele și seriile de pașaport pe o foaie de hârtie. Am lucrat în acea zi zece ore. În tot acest timp nimeni nu ne întrebase cine suntem, nimeni nu ne spusese pe ce bani lucrăm, nu ne cunoscuserăm angajatorul, pe acel Niculaie despre care vorbea toată lumea și nimeni nu dădea detalii despre el. Mi s-a părut că treaba miroase, că e ceva necurat la mijloc și mulțumindu-mă cu masa copioasă de prânz care era asigurată la un local din apropiere fiecărui muncitor, am renunțat să mai vin la lucru

de a doua zi. Era mult prea ciudat ceea ce se întâmpla în acel hotel. Spanioli angajați cu contract lucrau cot la cot cu români fără acte, spaniolii aveau totul foarte clar, știau cine le este superior și pe ce bani lucrează, erau respectași pe șantier, în timp ce românii lucrau în voia sorții conduși doar de speranță. La vreo două luni de la această întâmplare m-am întâlnit din întâmplare cu soția celui de la țară și printre lacrimi femeia mi-a spus că cei doi au continuat să lucreze acolo și nu primiseră nici un ban de la acel Niculaie, în afara meselor de prânz. Asociatul spaniol care auzise despre situația dificilă a celor doi se oferise să-i ia în echipa sa și să-i plătească începând cu următoarea lună, însă oricum lucraseră două luni degeaba. Am plecat mulțumind lui Dumnezeu că mi-a deschis ochii. Eu îi povesteam lui Edy despre Timișoara, despre discotecile aglomerate, despre Complexul Studentesc și viața de noapte, despre fetele de aici, despre poveștile de dragoste pierdute în timp, despre puternicul contrast între clasele sociale, iar el îmi povestea despre nebuniile pe care le făcea cu prietenii în Fieni. Se pare că acolo exista o singură fabrică, unica sursă de venit a locuitorilor. Se trăia și din pescuit. Poveștile lui m-au făcut să realizez ca situația mea din Timișoara nu era deloc una disperată, raportând la viața grea cu care se consumau alți români în alte zone ale țării. Eu chiar nu aveam probleme.

Rămâneam la povești până seara, cu bere și vin, deseori cu echipa de alcoolici a lui Victor și ne plăcea. Văzută printr-un pahar de bere gol, Spania părea mai prietenoasă.

EL ASADOR

Sosise ziua în care m-am reîntors în San Martin de la Vega. Trebuia să îl cunosc pe Angel, să ma interesez de slujba de la local. La adresa care mi s-a dat am văzut de cum am luat colțul o coadă interminabilă. În soarele dimineții care deja îmi ardea spatele am așteptat să plece și ultimul client, apoi am intrat înăuntru. Am salutat și atunci bărbatul care era undeva în bucătărie s-a repezit afară la teighea. Era un bărbat la vreo 50 de ani, cu trăsături tinere, plinuț dar nu gras, cu un zâmbet atotștiutor pe buze. Mi-a întins mâna și s-a prezentat Angel. I-am spus că mă aflu aici pentru locul de muncă. M-a privit din cap până în picioare. Știa deja de la telefon că sunt român. Era foarte greu să citesc ceva pe fața sa, era clar că puneă întrebări care să-l ajute să-și creeze o primă impresie. Discuția nu a durat mult. Puteam începe de a doua zi. Promisesem că voi încerca să mă mut în San Martin de la Vega. Vroiam și eu acest lucru, acel sătuc era pentru mine o oază de relaxare. Un loc curat între dealuri, cu stăzi străjuite de Gingko biloba și palmieri, cu fântâni arteziene, magazine, poștă, bancă, supermarket-uri, tot ceea ce are nevoie o comunitate mică. Am plecat deosebit de mulțumit și optimist. Nu știam încă în ce consta slujba mea. Știam că trebuie să pun pe barele din cuptor câte cinci pui cruzi pe care să-i supraveghez, iar în momentul în care erau rumeni să-i scot, să-i tai în patru și să-i ambalez în recipiente de aluminiu pentru a putea fi luați de către clienți la domiciliu. Cât de greu putea fi ? Aveam să aflu a doua zi.

M-am trezit din timp. Am luat autobuzul spre San Martin de la Vega și am așteptat cuminte în fața localului sosirea șefului care nu a întârziat să apară dintr-un Citroen C5. Mi-a întins mâna, a deschis localul, mi-a arătat bucătăria

și mi-a spus să observ ceea ce face el, nimic mai mult. În aceea zi nu am mișcat un deget. El a făcut totul, eu doar am privit. La sfârșitul zilei a scos 30 de euro din buzunar, mi i-a întins și mi-a spus: „Toma, tu dinero !” („Poftim, banii tai !”). Am refuzat. Doar nu lucrasem nimic, nu făcusem decât să-l privesc. Am refuzat cu strășnicie să primesc banii până când mi i-a îndesat în buzunar și mi-a spus că ne vom revedea în weekendul viitor. Mi se părea incredibil ceea ce se întâmplase. De ce era acest om altfel decât tot ceea ce cunoscusem până în acel moment. Înțeleg acum, peste ani, ca Angel, numele pe care-l poartă, îi era predestinat.

Primele mele zile la noul loc de muncă au fost îngrozitoare și plecam de acolo de fiecare dată convins că nu mă voi mai întoarce. Barele pe care se învârteau puii în cuptor ardeau, uleiul încins ardea, aerul din plamâni ardea pentru că erau 60 de grade înăuntru, dacă nu mai mult. Erau mereu clienți și deseori nu reușeam să beau un pahar cu apă deși aveam paharul plin pe masă. Angel și soția sa mă încurajau mereu, s-au purtat ireproșabil, chiar și atunci când apăreau situații de stres. Mi-au dat un exemplu de bunătate și de corectitudine, iar cu timpul ne-am împrietenit. Am fost chemat la ei acasă de câteva ori. Cred ca ei au reușit să vadă cu timpul ca nu port în mine acea răutate atât de des întâlnită de ei, spaniolii, în rândul emigranților. În ceea ce mă privește, nici macar o dată nu am încercat măcar să le fac vreun rău.

Am lucrat în continuare luni de zile în local. „El Asador” se numea. Era o afacere prosperă care am înțeles că dura de ani mulți în sat. Angel pornise de jos. Muncise pentru bunăstarea sa. El și familia sa erau „martori ai lui Iehova” și pentru că în repetate rânduri acești oameni deosebiți mă invitaseră la salon, în cele din urmă am acceptat să merg să văd despre ce este vorba.

ÎN SAN MARTIN DE LA VEGA

Situația în apartamentul lui Victor devenise insuportabilă. Eternele nopți de beție în care locul meu pe canapea era ocupat de prietenii lui beți, zgomotul discuțiilor care nu mă lăsa să adorm nici pe unde găseam un loc liber, diminețile în care trebuia să-i culeg de pe jos unde-i găseam inerti printre sticle goale de bere, ma făcuseră să ajung la capătul răbdării. Nu mai reușeam să fac față iar Edy era efectiv terorizat de sforăitul lui Juan Carlos cu care împărțea camera. Am decis de comun acord că e timpul să părăsim apartamentul. Eu vorbisem deja să mă mut în San Martin de la Vega, la jumătate de ora de Madrid cu autobusul, aproape de locul meu de muncă de la restaurant. Iar Edy, avea să se descurce cum se descurcase și până atunci.

Într-o dimineață când apartamentul era gol, pe furiș, am plecat. El nu a plătit banii pe care-i mai datora lui Victor pentru chirie. Eu i-am scris o scrisoare în care i-am explicat totul și i-am lăsat pe masă banii pe care-i datoram, spunându-i ca dacă e posibil aș vrea să nu ne purtăm resentimente și să rămânem prieteni. La urma urmei Victor era vinovat doar pentru că iubea femeia nepotrivită.

Am plecat spre San Martin unde urma să-mi cunosc colegul de cameră și apoi proprietara apartamentului în care trebuia să mă mut. Și după ce am mai pendulat prin oraș cuprins de mici remușcări, am luat autobusul spre satul dintre dealuri.

N-am apucat bine să cobor că pe banca de vis-a-vis mă așteptau doi ciudați. Unul înalt și slab, cu o privire alunecoasă, celalalt plinut, de înălțime medie, cu o privire care nu exprima absolut nimic. Cel slab mi l-a prezentat pe celalalt. Romeo ! Un scurt schimb de cuvinte, cât să aflu că era de pe lângă Tg. Mureș, că venise la muncă în Spania doar

de câteva zile, că nu avea încă de lucru. Bineinteles, chiar nu contau aceste detalii, oricum nu credeam un cuvânt.

Am sunat la proprietara apartamentului, cu care împreună urma să ne întâlnim. Totul cădea pe umerii mei pentru că eram singurul care vorbea limba foarte bine, Romeo nu era în stare să scoata încă nici un cuvânt. Și a apărut femeia. Era din Ecuador. Nu puteam să cred. Albă ! Albă cum nu sunt multe femei din Europa. Și totuși ecuadoriancă. S-a prezentat Cristina. Am discutat, am mințit-o că sunt prieten bun cu Romeo încă din România. L-am prezentat ca pe un băiat de nota 10. Nu aveam de ales, trebuia să ne accepte pe amândoi, nu puteam să plătesc singur o cameră și nici nu aveam de gând, în plus aveam o rautăcioasă satisfacție de fiecare dată când reușeam să manipulez oamenii din jurul meu. E o abilitate absolut necesară într-o țară în care nimeni nu cunoaște lumea emigranților mai bine decât un emigrant. Spaniolii doar aveau impresia că o cunosc. Nu știau nimic. Jose Luis înțelegea. Căci el fusese emigrant demult. Și poate din acest motiv ne-am împrietenit atât de bine.

Cristina avea trei copii mici, două fete și un băiețel de 3 ani. După ce ne-am instalat în apartament totul a decurs perfect. Romeo nu s-a putut abține prea mult și bănuielile mi s-au confirmat. Era un fel de șmecheraș de Tg.Mureș, dar unul versat, trecut prin viață. Am avut ce povesti și tot ce povesteam găseam interesant. Nu știam cu ce se ocupă, nu știam cum de astăzi moare de foame și după trei zile avea sute de euro de cheltuială și umplea frigiderul. A durat foarte mult să aflu cu ce se ocupa dar asta nu face obiectul lecturii noastre. Singurul regret pe care îl am, este că am mâncat și eu din acea mâncare, am băut și eu din acea băutură pe care o aducea și nu am pus întrebări prea multe. Nu este bine să pui întrebări. Deseori, este mai bine să nu știi nimic.

Viața în apartament a prins contur și ne-am împrietenit cu copiii. Ei ne mai luminau viețile lipsite de substanță. Răsetele lor ne aduceau și pe noi în lumea lor inocentă. Le aduceam dulciuri destul de des, nici nu era un efort financiar, doar vorbim de o cu totul altă lume, o lume în care mâncarea e aproape gratuită și accesibilă și ultimului muritor de rând.

Cu Romeo am avut o singură ceartă și atunci am dormit cu un cuțit de bucătărie sub pernă. A doua zi ne-am rezolvat problemele și la scurt timp de la întâmplare a plecat din apartament. M-as sunat să mă întrebe dacă poate lua șahul meu cu el. Un gest mare pentru cineva care ... oricum, un gest mare din punctul meu de vedere. Și i-am spus că-l poate lua. Eram la lucru în momentul în care a plecat. Când m-am întors, nu lipsea decât șahul.

Acum camera era goală și Cristina încerca să îmi bage pe gât primul chiriaș care ar fi apărut . Deci l-am sunat pe Edy. Și după o scurtă muncă de convingere, s-a mutat el acolo , în locul lui Romeo.

Începusem să câștig foarte bine. Banii nu mai erau o problema. Puține lucruri mai erau o problema: dorul de casă, gândul că la întoarcere e posibil să nu îmi mai găsesc familia întreaga. Bețiile erau programate în cameră sau în baruri cam din două în două seri. Sangria, bere, țigări și un amic de culoare, Riquino, pe care ni-l făcuserăm începuse să fie prezent la aceste episoade românești. Curând am început să colindăm barurile noaptea, viața avea deja o altă aromă...există o gașcă. Și așa s-a lipit de noi și Honduras. Nu cred că e nevoie să spun cum își primise porecla. Era o persoană foarte ciudată. Mereu în căutare de americance, dar genul care își cumpăra haine când afla ca are o posibilă întâlnire. Acea întâlnire de obicei nu avea loc, drept pentru care venea să ni se plângă nouă. Zadarnic am încercat să-l convingem că a purta cămașă pe sub pulover, la 40 de grade,

nu dă deloc bine. Nu am cum să uit seara în care a încercat să intre în baia femeilor pentru că nu făcea distincție între semnele de pe uși. A fost scos afară de barman cu surle și trâmbițe. Honduras era picanteria grupului, stângaci și nătâng, ne oferea un spectacol de calitate de fiecare dată.

Si avantajul ? Trecea timpul și trecea ușor. Nu puteam cere mai mult, era suficient.

Dar m-am certat și cu Honduras, din cauza unui CD. Un CD pe care m-a rugat să-i scriu cu muzică și pe care l-am pierdut în nu știu ce împrejurare. I-am promis că-i voi scrie alt CD a doua zi seara, după ce mă întorc de la lucru din Madrid, dar el a plecat supărat. Am aflat seara următoare că Honduras era convins că intenționat am ascuns CD-ul ca să rămân cu el, un CD care valora 20 de centi. Am rămas mirat și m-am supărat foarte tare că am fost făcut hoț, rugându-l pe Edy să-i transmită că ar fi bine să nu-l întâlnesc. La o săptămână după, tot Edy mi-a povestit că Honduras obișnuia să citească în parc și de fiecare dată când mă vedea la orizont, închidea cartea și se furișa spre casă. Mă măgulea atitudinea lui copilărească și mă face și azi să zâmbesc, atunci când îmi amintesc de străzile însorite ale micuțului sat San Martin de la Vega.

LA TAVERNA DE DON PEPE

Lucrul împreună cu Jose Luis mergea foarte bine. Eram o echipă perfectă. Împrovizam. Mînțeam cu nerușinare în fața clientului. Ne înțelegeam din priviri, știam când trebuie sa vorbească unul și când celălalt.

Iar după amiezele ne invitam reciproc la masă într-un local din zona Conde de Casal, Taverna lui Don Pepe. Jose Luis m-a invitat o dată acolo la masă și eu am considerat de bun augur să-i întorc gestul. De atunci am început să mâncăm acolo deseori. Vinul nu ne lipsea de pe masă. Discutam despre orice. Mîncarea era delicioasă. Langustine, legume prăjite, calmar pane, gazpacho, chiar simplul și deliciosul bocadillo cu jamon (un sandwich mare cu carne afumată din cotlet de porc)... mîncare cu specific spaniol de o savoare aparte.

Acolo am început să ne cunoaștem cu adevărat bine. Acolo am fost poate pentru prima dată cu adevărat sincer, deschiși, cu puțin ajutor din pricina vinului. Binecuvîntându-l pe Bachus, acolo ne-am împrietenit și ne-am îmbătat luni de-a rîndul. Am învățat să-l respect pe Jose Luis ca om, nu ca șef, iar mai apoi ca prieten adevărat, ca frate mai mare, ca tată. Pentru orice problemă aș fi avut, Jose ar fi găsit o rezolvare. Nu acel gen de soluție care ți se oferă pe tavă ci una care te obliga să te implici ca să obții rezultatul dorit, pentru că așa era Jose Luis, îți dădea, dar nu îți pune în buzunar. De fiecare dată când i-am spus că stau prost cu bani avea grijă să mă trimită a cel puțin un client de la care puteam încasa 60 de euro, însă depindea de mine dacă plec sau nu cu acei bani în buzunar.

Singur nu puteam să-mi găsesc clienți pentru că eu, român, fără acte, nu prezentam credibilitate în fața unui spaniol care

era nevoit să mă primească în casă. Și după ce am devenit cunoscut printre clienți, am continuat să fiu corect cu Jose Luis, păstrând valoarea prieteniei.

Don Pepe era un personaj. Era acel gen de proprietar de bar care servea personal clienții și-i saluta din prag, știa să te facă să îți dorești să te reîntorci acolo a doua zi.

Taverna de Don Pepe era unul dintre puținele localuri curate din Madrid. În Madrid barurile și micile localuri sunt mizerabile. Există obiceiul de a arunca toată mizeria pe jos, de la mucuri de țigară la șervețele. Scrumierele sunt inutile. Cu cât un local este mai mizerabil, după datina madrilenă, patronul are mai multe motive să fie mândru, căci e evident câtă lume calcă pragul localului său. Din fericire Don Pepe nu era de același principiu. Și nici Jose Luis. Iar mie mi-a luat luni de zile până să mă obișnuiesc cu ideea că nimeni nu-mi va spune vreun cuvânt rău dacă arunc mizeria pe jos, în condițiile în care în Timișoara aș fi scos afară din local, de guler și tăvălit prin praf.

În final, nimic nu avea vreo importanță la urma urmei. Ideile pe care le schimbam cu Jose Luis se evaporau în momentul în care ne ridicam de la masă, iar noi reveneam la rutina de zi cu zi. Deseori am plecat la client abia ținându-ne pe picioare. În fond și la urma urmei, nu era nevoie de prea mult echilibru pentru a schimba o sursă de alimentare sau a instala un Windows.

Am revăzut după 1 an acel local, în alte circumstanțe. Taverna lui Don Pepe schimbase proprietarul, era altceva. La fel și pentru Jose Luis. Am simțit un gol în mine în acel moment, realizând ca deasupra adevărului care stă în vin, se ridică amintirile puternice. Acele locuri în care ai găsit liniștea în timp ce alergai neobosit într-o lume haotică și rece, le vei căuta mereu, chiar dacă știi că ele nu mai sunt.

Un CRACIUN ...

Vei afla acum, răbdătorul meu cititor, cum era să mierlesc în noaptea de Crăciun și cum aș fi putut fi acum nimic altceva decât un os găunos ranjind de pe fundul unei bucăți de lemn.

În acea dimineață de 25 decembrie mă simțeam rău, cu adevărat rău, mă durea capul și îmi curgea nasul neconținut. L-am sunat pe Jose Luis și i-am spus cum stă treaba dar m-am lovit de o ciudată opoziție din partea lui. Era de neconceput să nu lucrez în acea zi. Aveam deja doi clienți planificați și asta nu oriunde ... ci la „mama dracului”, undeva în Madrid.

Nu puteam refuza, mi-aș fi refuzat mie următoarea masă. Am realizat atunci că defapt, oricum ar fi, depind de dispoziția unui om și acest lucru era extrem de neplăcut. Aveam un deja-vu, un sentiment pe care îl mai avusesem când Jose Luis nu mă cunoștea și mă amenința constant că renunță la serviciile mele. Desigur, acum mi-aș fi permis să mă lipsesc de el, dar nu fără consecințe și nu eram dispus să plătesc prețul.

Mi-am luat în picioare adidașii de 20 de euro, adică ieftini și am ieșit pe ușă. Autobuzul a venit greu, vântul bătea și împrăștia stropii reci de ploaie. O vreme scârboasă, cea mai potrivită pentru a rămâne în casă în fața unei cești de ceai. Când am ajuns în Madrid, orașul era pustiu, probabil pentru că toți cei care aveau de ales făceau deja acest lucru. Simțeam o durere înfiorătoare în tâmpile și ploua deja de-a binelea. Refuzam să cumpăr o umbrelă de la vreun chinez postat la gura metroului pentru că ajunseseam să imi doresc să-i dinamitez pe toți. Nu pe considerente rasiste ci pe considerente cât se poate de umane. Rarefiam aerul pentru ei,

asta odata și în al doilea rând, cei rămași nu ar mai fi continuat să vândă la preț triplu ceea ce cumpărau din supermarket-uri.

Un drum de o jumătate de oră cu metroul, apoi un drum de un sfert de oră cu autobuzul, un drum pe jos de 10 minute, timp în care un țigan a încercat într-o spaniolă mizerabilă să îmi vândă un inel de cupru la preț de aur, apoi am ajuns la destinație. Mi-au deschis ușa doi tipi de culoare. Erau din Nigeria și ne-am înțeles foarte bine în engleză. Aveau o problemă banală la calculator și cu fața roșie de frig, cu ochii înlăcrimați de boală, tremurând, m-am așezat pe scaun. Au observat imediat că ceva e în neregulă și m-au întrebat, dar le-am spus că sunt bine. Au dispărut pentru un minut și s-au întors cu un ceai fierbinte și medicamente. Nu îmi venea să cred că le-a păsat. Și totuși, umanitatea nu ține de culoare, rasă și țară ci doar de OM.

În acea zi am mai avut un client, spaniol de această dată. Un domn care deși nu mi-a oferit un ceai cald, l-a sunat pe Jose și i-a vorbit despre starea în care eram. Abia atunci am primit consimțământul lui Jose Luis și am putut pleca acasă.

Drumul până în San Martin de la Vega a fost prea mult pentru mine. Îmi spuneam mereu că trebuie să merg mai departe, că eu nu am voie să pierd, că nu îmi permit să renunț acum și să adorm pe vreo bancă la metrou sau pe vreun scaun din autobuz, nu mai aveam viză de ședere de câteva luni bune și nu aveam de unde să știu ce se putea întâmpla dacă eram descoperit. Așa că am continuat, tremurând, până în fața ușii apartamentului din San Martin. Și acolo, fără să mă mai dezbrac de haine, m-am trântit în pat. Era deja noapte. Apartamentul era pustiu. Cristina plecase cine știe pe unde, cu copiii. Aveam un televizor mic și am început să mă uit din pat la emisiunile stupide cu scene regizate de care aveam parte în fiecare seară în Spania. Ecranul televizorului se

dubla, se tripla, sunetul se stinge, revenea, formele prezentatorilor se schimbau neconținut...totul în mintea mea...până când nu mi-am mai putut concentra privirea pe ecran. Am dus mâna la frunte, ardeam tare. Nu aveam nici un medicament, totul fusese închis toată ziua. Nu aveam nici cu ce să fac ceai. Eram doar eu, acolo, în acea stare. Atât ! Începuse să devină clar că lungă mea călătorie s-ar putea sfârși neașteptat. Nu concepeam să mierlesc într-un pat, undeva departe. Nu puteam să las să se întâmple asta și totuși, eram obosit, obosit de toate, prea obosit. Mi-am sunat mama, frații, bunicii, am vorbit cu ei până am terminat creditul. M-am prefăcut că totul e perfect. Le-am spulberat orice îngrijorare și am închis. Apoi, am adormit, un somn greu, cu vise urâte, cu imagini urâte....evadam fără de voie într-o lume hidoasă, în vis.

A existat însă, o a doua zi. M-am trezit ca nou. Nu mai aveam temperatură. Aveam un chef nebun să văd soarele acelei zile. Am tras jaluzelele și mi-am spus că e timpul să mă întorc acasă. Trecuse Crăciunul !

GOANA DUPA ACTE

Legea pentru emigranti apareea cam o data la doi ani si cadea ca o bomba in randurile celor care munceau ilegal. Era defapt un nor de praf, un mare bluf si niciodata nu primeau rezidenta spaniola si dreptul la munca toti cei care aveau nevoie de acte. Si chiar daca o parte dintre ei ajungeau sa se bucure de acest "privilegiu" devenind legal mai sclavi decat erau deja, sfarseau prin a plati din salariu acel "seguro" sau darile catre statul spaniol in urma unei intelegeri cu patronul, care numai cu aceasta conditie era dispus sa faca oferta de munca necesara depunerii dosarului.

Perioada in care se eliberau actele satisfacea nevoia primara a oamenilor de a-si alimenta visele si sperantele cu acel ceva care se putea materializa intr-un lucru bun pentru ei. Le facea bine psihic si le dadea energia necesara de a continua si a suporta mai departe sclavia in ilegalitate, in caz de nereusita. "Poate data viitoare...".

Jose Luis s-a oferit sa imi depuna dosarul inasa nu am fost niciodata pe deplin convins ca acel dosar, obtinut cu greu si cu cheltuieli, plecase din mainile sale spre birourile fortelor de munca.

Nu a contat niciodata prea mult nici pentru mine, nici pentru relatia de prietenie cu Jose ca nu am primit dreptul de a intra in legalitate. Ma rezumam linistit la a observa spectacolul din jurul meu.

In metropola existau doar cateva birouri de preluare a actelor, insuficiente pentru cererea enorma. Cozile se intindeau pe sute de metri. Oamenii stateau in picioare ore in sir sub soarele arzator, cu copii mici in brate uneori, pentru a nu pierde pretiosul loc la rand. Altii ramaneau peste noapte si se aciuiiau sa doarma pe unde puteau. Acele cozi deveneau

afaceri profitabile pentru alti emigranti cu acte care ori stateau la rand si ajunsi in fata vindeau locul, ori se plimbau cu lazi frigorifice printre oamenii incinsi de soare, vanzandu-le la pret dublu sau chiar triplu inghetata si racoritoare.

Saracie ! In spatele acestui spectacol se ascundea saracie si speranta. Era dreptul lor sa spere, e tot ce aveau si facand parte dintre ei i-am inteles. Doar pe mine nu ma mai intelegeam.

Nu imi puteam permite sa devin o rotita din sistem. Oricum eram, fiecare dintre noi este, dar eu vreau sa fiu o rotita ruginita, cu zimtii tociti, care se invarte greu.

Zi de zi luam parte la selectia naturala. Nu era nimic altceva. Nu exista vara in care sa nu vad la televizor o stire despre un container de vapor in care au fost gasiti zeci de oameni deshidratati sau morti, plutind in deriva, batrani, femei, copii, mizand totul pe o singura carte... propria viata. Smteau oare cum sufla in vele vantul mortii?

Relativitatea lucrurilor este ucigatoare. uneori putinul pe care il ai este suficient. As spune, intotdeauna. Uneori doar linistea sufleteasca este suficienta. As spune ca linistea sufleteasca este totul.

Am vazut oameni liberi al caror vis era sa fie sclavi. Pentru bani. Traiam cu sentimentul ca ceva nu se leaga. Eram poate speriat pentru ca eram constient de faptul ca reusisem. Imi indeplinisem scopul. Era suficient. Acel punct in care ai suficient si totusi iti doresti mai mult si mai mult este periculos. Deseori acel moment poate schimba radical destinul unui om. Iar pretul e mai greu decat crucea pe care fiecare e dator sa o care.

Odata cu aceste ganduri simteam nevoia sa urc in autobuz si sa plec. Numai asa as fi iesit cu adevarat invingator. Intors in Timisoara dupa ani grei de munca, intr-o masina frumoasa si cu un cont gras in banca, indoctrinat cu

un alt sistem de valori, mai putrefact decat cel pe care il aveam la acea ora, mi-as fi pierdut respectul de sine. Anii ar fi trecut si cu siguranta pretul bunastarii ar fi fost tot ceea ce aveam in suflet si ma facea sa ma simt bogat. Nu am primit deci rezidenta si am ramas in multime, zambind, in continuare emigrant ilegal.

LAVAPIES

Madrid-ul in sine era un loc periculos si in functie de deciziile pe care le luai clipa de clipa, orasul putea ramane prietenos sau teea deveni ostil si neincapator. Intre toate locurile in care iti puteai pierde portofelul sau viata, cartierul Lavapies avea ceva aparte, cel putin in ochii mei.

Strazile foarte inguste si intunecate pot face ca noaptea sa te treaca fiori atunci cand cauti printre ele o gura de metrou sau o statie de autobuz. Narcomanii spanioli ajunsi boschetari bantuie acele strazi ca niste fantome, cu privirea fixa si sufletele pustiite.

Ne temem de o clipa in care timpul se va opri si totul se va termina repede, dar de mii de ani se nasc oameni pentru care timpul s-a oprit in mizerie. Si bizar, uneori in ochii lor se citeste umbra unui zambet si o lume imaginata in care ei se pierd fericiti.

Preferam cartierul Lavapies ziua, desigur. Era aidoma unui furnicar. Chinezii erau primi care deschideau usile magazinelor si ultimii care le inchideau. Cel putin castigau bani prin munca. Jamaicani, columbienii si marocanii incercau sa iti vanda biletul spre un alt fel de lume. La clasa a III-a, a II-a sau la clasa I pentru veteranii inraiti cu portofele doldora de bani.

cate un roman, bulgar sau polonez putea sa apara de nicaieri si sa incerce sa iti vanda o camera video, un DVD portabil, un aparat foto la jumătate de pret.

Tiganiii au aprofundat se pare alchimia pentru ca erau bine pregatiti in comercializarea cuprului la pret de aur. Sub forma de inele si ghiuluri, evident.

O ieftina gainarie in ochii ageri ai romanului sarac, dar o afacere profitabila se pare, pe pamant Spaniol, unde

cresteau semnificativ sortii de izbanda si legislatia era exact ceea ce hotii din Romania viseaza printre zabrele.

Zeci de curve care nu puteau fi decat ieftine judecand dupa machiajul intins pe fetele pline de riduri, incepeau sa perinde strazile odata cu lasarea serii, tintuite de ochii ageri ai pestilor. In acel cartier noaptea nu apartinea spaniolilor ci emigrantilor.

Cate o sirena de politie se mai auzea din cand in cand, urland undeva departe in oras. Milioane de oameni cufundati in somn. Respirand acelasi aer fierbinte erau la fel, sefi, muncitori, criminali, curve, preoti, calugarite, copii, batrani, erau egali in fata cerului noptii, uniti in somn, legati cu fire invizibile, neputinciosi, biete suflete pierdute pe vecie in banal, dependenti pana la moarte unii de ceilalti.

Noaptea inca se mai simtea in aerul statut mirosul hasisului, al transpiratiei, al alcoolului ieftin. Deseori eram nevoit sa strabat acele strazi la ore tarzii din noapte pentru ca reparatia de la domiciliul ultimului client durase mai mult decat m-as fi asteptat. Aveam sa remarc in scurt timp ca in cartierele sarace si aerul pute. Chiar si aerul ! Si ai putea condamna pe cineva ? NU ! Nu atata timp cat tu vezi hotul si nu tatal copilului care plange de foame. Suntem toti vinovati, toti purtam vina si aceasta stigmata nu dispare decat odata cu greutatea crucii pe care o duci in spate.

De fiecare data cand ma intorceam noaptea din lavapies respiram usurat si totusi ma reintorceam. Eram atras de acel loc, aveam nevoie de energia bizara pe care o degaja.

Inainte de culcare, intins in patul meu, cu tot corpul amortit de perindarile de peste zi, ma priveam ca intr-o oglinda. Am fost tentat sa fac rau, nu am ezitat sa ma razbun daca m-am simtit atacat, scopul incepuse sa scuze tot mai des mijloacele, banii devenisera principalul motiv pentru care ma trezeam dimineata. Ma schimbam, daca nu chiar o luasem

razna si simteam asta cu toata fiinta.

In fiecare seara deveneam tot mai constient ca ceva trebuie sa se schimbe. Un an si patru luni apasau deja prea greu pe mintea mea.

TENSIUNI

Îmi făcea o deosebită plăcere să gătesc. Tortilla de cartofi, salate cu fructe de mare, omlete cu tot soiul de condimente, supe, improvizații, orice ieșea din mâinile mele arăta ca dracu și eu savuram cu plăcere. Pentru că eram deseori jefuit la modul grosier de copiii Cristinei atunci când aveam iaurturi de fructe, renunșasem la ele în favoarea mâncărilor pe care ei le găseau repugnante: calmar, caracatiță, creveți, scoici la conservă. Erau mâncăruri bune dar nu miroseau ci puteau. E o diferență de nuanță.

Îmi aduc aminte de una din acele zile de vară toridă. Cristina se plimba prin apartament în costum de baie, eu încercam să-mi pregătesc de mâncare în bucătărie. Edy a apărut și el la chiuvetă și a început să se spele pe mâini ca un tip curat și plin de zel. În timp ce eu găteam la câțiva centimetri lângă. L-am rugat să se oprească până termin, un astfel de gest mă scoate din sărite și astăzi. Apă, săpun, jeg, săreau pe mine, pe pereți, pe mâncarea din tigaie, iar Edy rânjea cu robinetul la maxim. Nu a durat mult. Am ridicat tigaia de pe foc și uleiul încins a sărit pe pereți, cartofii au zburat prin bucătărie, pe gresie, uleiul mă arsesse pe mână și poate din cauza arsurilor m-am trezit și am realizat că sunt cu tigaia încinsă în aer gata să-l pocnesc pe Edy peste față. Atunci i-am vazut bine ochii. Era șocat. Mă privea cu ochi nevinovați și nu reușea să articuleze nici un sunet. S-a întors mecanic și a plecat. Mi-a fost extreme de greu să intru în cameră, să vorbesc cu el, să îmi cer scuze. La urma urmei eu acționasem ca un nebun, el fusese doar nesimțit. Orgoliului meu i-a luat cel puțin 30 de minute. Dar Edy a înțeles, eu eram cel care nu mai înțelegeam, nu mă mai cunoșteam. La un scurt bilanț mi se relevau lucruri neplăcute. Paranoia, poate și schizofrenie, poate puțin din toate plus acele gânduri

oribile, câteva pe secundă.

Blestemam Spania, blestemam aerul ei, blestemam rasismul, blestemam faptul că începusem să mă simt acasă și poate defapt, iubeam Spania. Cel mai groaznic era momentul în care venea revelația: EU NU SUNT AL NIMĂNUI. EU AM O FAMILIE. EU AM FĂCUT PARTE DINTR-O FAMILIE !

Revelație dureroasă care apărea tot mai des ca un sfat divin. Tensiunea începuse să ne domine camera.

În urma ideii mele, am început să ieșim seara să facem chipurile, antrenamente. Reușisem să-l învăț pe Edy câteva lovituri cu piciorul deprinse de pe vremea junioratului meu și l-au încântat. Dar antrenamentele aveau să degeneze curând în bătaie. Aveam un loc al nostru, un loc întunecat, între ciulini de un metru, la marginea sătucului. Acolo ne loveam cu sete, ca în Fight Club. Plini de vânătași pe corp ne retrăgeam în cameră la o sticlă de vin și câteva țigări tari.

Este de necrezut cum mintea umană face deseori alegeri de neînțeles pentru a ajuta psihicul să nu cadă, să își păstreze funcționalitatea.

DOUA SLUJBE

De luni pana vineri eram depanator de calculatoare si lucram cu Jose Luis. Sambata si duminica deveneam "el pollero" sau "omul de la pui" sau "puierul" ...sau ...la dracu...uram felul in care suna a doua mea slujba. Oamenii astia aveau un termen elevat si pentru "mancator de rahat campion", iar daca nu aveau , inventau pe loc unul care sa te faca sa te simti mic.

Ambele slujbe imi placeau, la modul ca nu mi se mai pareau dificile, dar nu rare erau momentele in care am fost gata sa renunt la una in favoarea celeilalte. Aveam inasa nevoie de siguranta si cu doua slujbe dormeam linistit. Preferam desigur calculatoarele dintr-o serie de motive care imi vor pune in evidenta comoditatea de neegalat: nu ma trezeam de dimineata si deseori aveam intreaga zi libera.

Castigam sume mari in scurt timp. Aveam maxim 3 clienti pe zi, deci mai mult ma plimbam prin oras, stateam prin cluburi de internet cu o pungă de chipsuri pe masa si o doza de suc la indemana si lasam timpul sa curga.

Atunci cand eram impreuna cu Jose Luis la client faceam ravagii. Stiam din priviri ce avem de spus. Nu vorbeam niciodata amandoi deodata. Cu o meticulozitate de invidiat lasam clientul cu buzunarele goale si multumit de serviciile pe care le prestaseram. Cand era posibil ramaneam si cu cate o piesa, un procesor, o memorie, orice se putea valorifica ulterior in alta parte.

Spaniolii sunt in general creduli si pentru ca isi permit, acorda putina importanta detaliilor. Pentru a schimba o roata cheama un mecanic auto, pentru a infileta un bec, apeleaza la electrician, pentru un calculator defect ne aveau pe noi.

Din pacate nu aveam un salariu constant pe care s ama pot

baza, aveam zile foarte bune urmate de mai multe zile moarte la rand. atunci traiam cu banii de la localul lui Angel si cu cei adunati in zilele bune.

Sambata si duminica ma trezeam la ora 9 dimineata cu un sictir de neimaginat de care inca imi place sa cred ca doar eu pot da dovada. Stiam ca nu exista zile usoare. Aveam parte mereu de cel putin partu ore din sase in care nu aveam timp sa beau paharul cu apa asezat sub robinet. Nu imi imaginasem ca un simplu local cu pui prajiti pentru acasa poate atrage atatia comozi care nu erau dispusi sa rumeneasca pui de la supermarket in propria casa. Preferau sa-i plateasca triplu.

Prima luna la local a fost un calvar. Ma ardeam mereu cu barele incinse ale masini de prajit pui. Nu credeam ca vreodata voi reusi sa manevrel acele bare la fel ca Angel care o facea imbracat in costum fara sa se stropeasca. Nu credeam ca vreodata voi merge acasa de la munca fara sa ma fi ars, fara sa ma fi stropit cu ulei incins, fara sa ma fi patat pe haine. La urma urmei nu erau cine stie ce arsuri dar usturau ca naiba.

Atunci cand vedea ca sunt pe cale sa clachez, Angel ma trimitea la bucatarie si facea treaba in locul meu. Avea o rabdare de invidiat si un simt ascutit la oameni, iar privirea vicleana denota mai degraba experienta varstei decat cautatura hulpava pe care o intrezaream la alti spanioli. Au trecut luni de zile si ajunseseam sa ma joc cu acele bare incinse si sa merg cu placere la munca. Lucram repede si bine. In repetate randuri am baut cafea cu lapte inainte de a incepe lucrul, la invitatia lui Angel. Era mereu rezervat, sorbea din pahar si din cand in cand mai arunca o vorba cate unui cunoscut din bar, zmulgandu-i un zambet. Niciodata nu l-am auzit vorbind urat sau obscen, nici chiar atunci cand oricare altul ar fi cedat, alegea expresii copilaresti prin care

isi exprima nemulțumirea. Asta într-o Spanie campioana a injuraturilor urate...cu adevarat urate.

Nu aveam o masina, un apartament intreg inchiriat, un sistem audio de ultima generatie, dar la naiba, nici nu ma luptasem pentru ele. Din punctul in care nu aveam decat disperarea si foamea si priveam lung la acel euro cu care urma sa dau un telefon pentru a intreba de un loc de munca, ajunsesem in punctul din care puteam incepe sa construiesc orice. Intre aceste puncte, in jurul lor, miliarde de alte puncte.

PATRU PERETI

Patru pereti au fost intotdeauna suficienți pentru a ridica sau a rasturna mintea unui om. Intre patru pereti s-au ridicat din aburi de alcool genii, s-au pictat capodopere, au avut loc crime ingrozitoare, sinucideri, au curs lacrimi, s-au nascut zambete, intre patru pereti noi suntem a cincea dimensiune si intre patru pereti se poate intampla orice.

Aveam poate prea mult timp liber. Imi cumparam mereu carnetele in care scriam totul. Aveam calculat orice, planificat, bani pentru chirie, bani in banca, bani de cheltuiala pe zi, costul transportului, al mancarii, stiam mereu ce am de facut si scriam uneori toate aceste lucruri cat mai ordonat, caligrafic, iar daca nu-mi ieseia dupa cum vroiam caligrafia, rupeam foaia. Eram oare deja bolnav psihic? Daca eram, boala mea evoluase mult pentru ca nu imi mai pasa. Simteam ca imi pierd identitatea. Intre un client si altul mergeam deseori pe strazi laturalnice, mereu cu ghiozdanul pe spate, cautam o banca libera si ma asezam doar ca sa pot privi in jurul meu oamenii.

M-a fascinat mereu tot ceea ce a provocat limitele intelegerii mele. Sute de oameni, alergand in sute de directii. Cine stie cat mai avea fiecare dintre ei de trait, ce la va aduce urmatorul minut. Oare zambetul batranului suprapus cu cel al copilului aveau aceleasi radacini? Nu sunt ambii victime ale unei lumi in care emotiile, sentimentele, nu au nici o justificare? Saraci, milionari, hoti, sfinti, tineri, batrani, veseli, tristi, impart acelasi aer si stau la fel de firavi in fata unui viitor incert, conditionat de propriile alegeri. La ce bun orice lucru, numeste-l, la ce bun orice in fata timpului tau finit? Privind la oameni vedeam incet putregai, se nasteau copii, deveneau si ei trecatori pe acea strada, una din milioanele de strazi, apoi se descompuneau ei, averile lor,

ideile lor, pacatele lor, cuvintele lor, lacrimile si zambetele lor, amintirea lor, in fata timpului.

Gandindu-ma la toate acestea zambeam, intrebându-ma daca zambetul meu difera cu ceva de cel al copilului sau al batranului, pentru ca mai apoi sa ma imaginez acolo, e banca aceea, mort, fantomatic si singur, intr-o lume care nu-mi mai auzea tipetele. Apoi am inteles. Ritmul lor e tot ceea ce au. Au ritmul lor si crucea lor si acest ritm le e mama, tata si cruce, iar eu, un fir de praf, un pumn de noroi si un viitor putregai, nu aveam nici un drept sa-i judec, nu eram cu nimic mai bun, nu fusesem niciodata.

In fiecare seara ma intorceam acasa intre patru pereti ai mei. Inchiriatii? Nu, nici vorba, ei poarta amprenta mea si cu siguranta daca altcineva a locuit acolo, dupa plecarea mea, intre patru pereti impregnati cu sufletul meu, ori si-a luat zilele, ori urla in somn si se intreaba care este sensul timpului finit de care dispunem.

Aveam sa gasesc mult mai tarziu o particica din acest sens, cel putin acel sens potrivit mie. Daca ar fi posibil sa imi indeplinesc o mare dorinta inainte de casul mortii, as cere ca voalul negru si dantelat al mortii sa se ridice de pe sufletele noastre inveninate si sa putem vedea acel ceva pentru care s-a dat sa ne nastem si sa traим.

Pentru ca sensul existentei este sa traiesti in asa fel incat sa poti muri zambind. Sa poti muri lipsit de remuscari prea grele. Iar a muri cu zambetul pe buze e cel mai dulce dar al vietii, intre toate darurile ei.

DECIZIILE CORECTE

Cele mai bune momente pentru a-ti face ordine in viata sunt de obicei acelea in care nu ai absolut nimic altceva de facut...nu e asa? Pentru unii oameni a-si face ordine in viata suna ca o condamnare si se intampla mereu maine. Nu faceam exceptie. Dar aveam timp liber si trebuia umplut cu ceva.

L-am sunat pe Victor si i-am cerut scuze pentru eventualele neplaceri pe care i le-am cauzat. Apoi in diferite ocazii l-am cules la ore tarzii in noapte, inert, imbibat de alcool, din cele mai ciudate maghernite ale cartierului Usera. Omul traia o drama, iar eu puteam doar sa il ghidez spre casa. Nu o data se aseza pe asfalt, degajat, impasibil la privirile trecatorilor, ca sa-mi spuna ca nu mai rezista, ca eu sunt bunul lui prieten, ca imi multumeste pentru tot. Eu eram cel care trebuia sa-i multumesc. Niciodata, nici macar o data Victor nu mi-a inchis usa casei sale. Ar fi vrut sa se poata reindragosti de Merly, dar o iubea pe Esther. Se intreba daca micuta Daniela pentru care facea totul, va aprecia vreodata sau intr-o buna zi va imbratisa normalul si isi va dezamagi batranul tata.

Poate ca am fost egoist, dar totul facea parte din plan. Aveam pacate de sppalat si datorii de platit inainte de iminenta mea reintoarcere in tara si trebuia sa las totul in ordine, conform ideii mele de ordine. Sa il ajut cumva pe Victor facea parte din calcule. Aveam o bizara influenta asupra lui, asa cum se pare ca reuseam sa am asupra tuturor persoanelor cu care intram in contact, imediat ce le descopeream slabiciunile. Singura diferenta era timpul, mai lung sau mai scurt, in care reuseam sa creez o conexiune cu omul din fata mea. Apoi urma rolul. Si atata timp cat acel cineva nu stia ca este vorba doar de un rol si o masca, atata

timp cat rezultatul final era cel pe care il doream, nu mai contau detaliile pentru nimeni. Eram 80% gol, iar in cei 20% care imi ramaneau salaslusia umbra unor sentimente care oricum amortisera pana la neutralizare in Spania. Si totusi Victor era pentru mine ca un frate. N-as fi putut niciodata sa-i fac vreun rau. Am spionat-o pe Esther de cateva ori pentru el. Am fost gata sa aranjez ca niste ciudati sa-l ingrozeasca de moarte pe noul ei prieten. Eram aproape de Victor cand avea depresii puternice si-l puneam pe drumul cel bun ghidand mereu discutia spre micuta Daniela. Il intrebam cand s-a uitat ultima oara in ochii ei si-i spuneam ca daca renunta la ea, isi va dori la batranete sa isi aduca aminte de acea privire si va regreta enorm ca nu a fost langa ea ca sa o vada cum creste. Sunt cumva, poate foarte putin, responsabil pentru intoarcerea lui Victor la Merly si la fetita. Am fost acolo cand a aflat ca bunica lui draga, cea care il crescuse, a murit. Un om puternic, robust, cu ochii in lacrimi nu imi putea fi decat prieten, pentru ca la urma urmei, nu era decat un copil in interiorul sau, un copil care inca se mai zbatea in valurile de rautate ale unei lumi pe care nu o intelegea suficient.

Cristina si copiii ei erau convinsi ca sunt un baiat de nota zece. Jose Luis la fel. Angel de asemenea. Edy si toti ceilalti oameni care gravitau in jurul meu mai mult timp sfarseau prin a crede acest lucru cu tarie. Poate ca nu eram rau la urma urmei, stiu doar ca am avut grija sa nu imi pese de multi dintre binefacatorii mei. Cei pe care i-am considerat familie acolo insa, stiu acest lucru si astazi. Iar despre ceilalti, nu stiu nimic, nu ma intereseaza, probabil m-au uitat de mult sau inca ma mai injura printre dinti.

Cristina avea in apartament un mic monstru, dar n-a vazut niciodata cu adevarat aceasta latura. Macar cu atata-i eram dator pentru bunatatea de care dadea mereu dovada. Daca ar fi banuit macar o clipa ceva despre lumea din mintea

mea nu ar fi permis sa stau in preajma copiilor. Si oricum, in momentul in care ne-a facut "imputiti" pe mine si pe Edy a regretat, pentru ca mi-a venit ideea de a nu mai face curat in camera pe termen nedefinit si Edy a imbratisat imediat ideea. Aruncam totul pe jos in camera, coji de banana, conserve, mere neterminate.... pana cand intr-o dimineata Edy nu a mai rezistat si m-a trezit cu zgomotul maturii, facand ordine cu mare zel si injurand printre dinti. Ceea ce nu a stiut Cristina niciodata este ca adevaratul pericol pentru ea si copii era Romeo, iar eu am facut ca el sa plece, in timp, calm, fara zgomot, ca si cum el si-ar fi dort asta. Si a plecat.

Edy a renuntat la multe decizii pe care mi-a marturisit ulterior ca le-ar fi regretat amarnic, doar pentru ca am fost acolo ca sa-l opresc si sa-i deschid ochii. Nu stiu cat de mult mi-a pasat cu adevarat de el sau vroiam doar sa am cu cine schimba in continuare o vorba in romaneste.

Jose Luis, desi lasase loc liber prieteniei, desi indiferent de situatie m-ar fi ajutat in final daca m-as fi aflat in rahat atatata timp cat nu-l murdarea si pe el, a fost singurul cu adevarat prudent cu mine. Si cand si-a asumat riscuri a fost perfect constient de ele. M-a testat nu o data. iar eu as fi putut sa-l dezamagesc chiar stiind asta. Am ales sa nu o fac. Un prieten bun nu se vinde, nu se cumpara. Jose avea nevoie doar sa fie sigur ca poate avea incredere in mine. Abia apoi ar fi devenit un prieten adevarat. Era firesc si ma asteptam la asta de la un om brazdat de toate cicatricile vietii. L-am respectat si il respect astazi si stiu ca si sistemul lui de valori s-a schimbat macar putin doar pentru ca ne-am intersectat destinele. Destinele....fire invizibile, vizibile, previzibile, aruncate matematic in Univers, aparent haotic, formeaza imagini, se dezintegreaza in clipe, care formeaza imagini care se descompun in clipe, care formeaza imagini, care se pierd adanc in Univers cu un scop pe care nu il inteleg.

STOP JOC

Jocul luase sfarsit, aventura, experimentul.... nu am bine definit nici acum ce a fost si de ce mi-am cautat linistea din fuga. Dar provocarea disparuse. Imi lipsea Timisoara. Vroiam sa am parte de soarele verii acasa, imbracat in blugii mei gauriti pe ici-colo, sa incerc sa pun pe picioare o mica afacere si sa nu mai am sefi, sa las in urma viata de emigrant, sa imi fac o prietena cu care sa am o relatie frumoasa, sa intru in randul lumii. Pe scurt, vroiam sa fu viu din nou.

Multe intamplari au ramas nespuse si se vor stinge in Madrid, odata cu amintirea. Da, am fumat hasis, da, am avut in minte atrocitati de nedescris, da as fi putut sa fiu mort, da, ajunseseam sa nu imi mai pese. Am invatat ceva. Dar e secretul meu. Si nu il impart cu tine. Cauta, sacrifica, sufera, zambeste amar, plangi, razi, cazi, ridica-te, sapa cu mainile insangerate pentru propriul tau secret.

Lasasem totul in ordine in acea ultima zi. Pe cat posibil am incercat sa indrept rautatile facute. Stiam ca las in urma oameni care vor simti in suflet mult timp lipsa unui anume "rumano" si prieten al lor. Un inmigrante.

Ziua in care am plecat din San Martin de la Vega a fost una dintre cele mai grele zile ale vietii mele. Eram infectat, Spania era de mult parte din mine. Inainte sa urc in autocar, m-am plimbat cu ochii goi prin tot acel satuc. Am strans nisipul de jos in pumni. Am facut sute de poze cu telefonul mobil. Mi-au trecut prin fata ochilor toate amintirile care ma legau de acel loc. As fi luat cu mine totul ... parcul, bancile, toboganul, cei patru pereti ai mei. Si era loc...era loc pentru toate in mintea mea. Am zambit amar atunci. Am aflat in acel moment ca ma anulasem. Nu aveam casa. Nu eram al Spaniei si nici al Romaniei. Nu eram al nimanui, vroiam doar

sa fiu singur...sa dispara totul din jurul meu ...sa ma trezesc un punct pe o coala alba si nemarginita si sa pot sa urlu. Microbul care ma infectase era cel al singuratatii. Si stii ce...rabdatorul meu cititor ? Exista doua feluri de oameni pe acest pamant. FANTOMELE si NEBUNII ! Nebunii stiu ca la inceput linistea doare, pulseaza, apoi devine zgomot.

ULTIMELE CUVINTE

Nu te teme de moarte pentru că nu este moartea cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla. Acceptă că poate ceea ce vezi, știi deja sau înveți, e doar vârful iceberg-ului. Acceptă că poate toate valorile cu care ai fost infectat încă din clipa nașterii nu sunt cele sănătoase ființei umane.

Privește în jurul tău, apoi disecă imaginea, închide ochii, deschide-i și mai privește odată. Dincolo de oameni, dincolo de clădiri și mașini, dincolo de ziare, de ochelari și de suflete.

Și dacă lacrimile nu îți cad pe obraji, dacă nu îți simți sufletul pustiit, dacă nu te simți mărunț și murdar în fața unui ocean nemărginit de iubire nemeritată, nu îți face griji, ai pierdut deja totul și ți-a mai rămas nimic, cu adevărat, de pierdut.